

แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน
กีฬาสถิตสามัคคี ครั้งที่ 37

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2556

แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน
กีฬาสถิตสามัคคี ครั้งที่ 37

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2556
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน
กีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2556

ธีรภูมิ พรหมจรรย์. (2556). แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาสถิตสามัคคี ครั้งที่ 37. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์รัชชัย เจริญทรัพย์มณี, อาจารย์ ดร.พัชรศักดิ์ ธีรประจันบาน.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของ นักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถิตสามัคคี ครั้งที่ 37 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถิตสามัคคี ครั้งที่ 37 จำนวน 285 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นอย่างไม่เป็นสัดส่วน (Non-proportional Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬา ฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถิตสามัคคี ครั้งที่ 37 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .91 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ทดสอบค่าที (t-test Independent)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถิต สามัคคี ครั้งที่ 37 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.12$, S.D. = 0.41)
2. ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา สถิตสามัคคี ครั้งที่ 37 ระหว่างนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับนักกีฬาระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย ไม่แตกต่างกัน

MOTIVATIONS IN PLAYING FOOTBALL OF PLAYERS PARTICIPATING IN 37th
SATIT SAMAKEE GAMES

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 2013

Teerawut Promjamorn. (2013). *Motivations in Playing Football of Players Participating in 37th Satit Samakee Games*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Thongchai Charoensupmanee, Lect. Dr. Phutchasak Thanprachanban.

This research aims to study and compare motivation for playing football of players participating in 37th Satit Samakee Games. The subjects used in this research were 285 players in secondary school level participating in 37th Satit Samakee Games selected by Non-proportional Stratified Random Sampling. Tool used in this research was a questionnaire on motivation for playing football of players participating in 37th Satit Samakee Games created by the researcher with confidence level equal to .91. Obtained data was analyzed by using frequency distribution, percentage, mean, standard deviation and t-test Independent.

It was found as follows:

1. In overall, motivation for playing football of players participating in 37th Satit Samakee Games was in high level ($\bar{X} = 4.12$, S.D. = 0.41).
2. Mean of motivation for playing football of players participating in 37th Satit Samakee Games between players in lower secondary school and upper secondary school was not different.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน
กีฬาสถิตสามัคคี ครั้งที่ 37

ของ
ธีรวุฒิ พรหมจรรย์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2556

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี)

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พัชรชศักดิ์ ธัญประจันบาน)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พัชรชศักดิ์ ธัญประจันบาน)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความอนุเคราะห์และช่วยเหลืออย่างยิ่ง จาก รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.พัชรชศักดิ์ ฐัญประจันบาน กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ แก้ไข และ ปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล อาจารย์ ดร.พิมพ์มา ม่วงศิริธรรม รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพณท์ รองศาสตราจารย์ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ และ อาจารย์ยุทธกร ไพรวงษ์ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย และให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างมากในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ ครู อาจารย์ทุกท่านที่เคยอบรมสั่งสอนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา และคณาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรี-นครินทรวิโรฒ ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้จนกระทั่งผู้วิจัยสามารถศึกษาค้นคว้าข้อมูล และจัดทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลงด้วยดี ขอขอบคุณผู้ฝึกสอน นักฟุตบอลโรงเรียนสาธิตทุก โรงเรียน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อชโยชิต คุณแม่กรรณิการ์ พรหมจรรย์ ที่ให้ กำเนิดและเลี้ยงดูเป็นอย่างดี คอยอบรมสั่งสอน ให้เป็นคนดี มีคุณธรรม และดูแลเอาใจใส่ในทุกๆ ด้าน ตลอดจนเพื่อนๆ พี่ๆ ปริญญาโท รหัส 51 และเพื่อนๆ ปริญญาตรี พลศึกษา รุ่น 23 ที่ คอยเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา ถ้าหากผลงานวิจัยมีสิ่งดีงามและเป็นประโยชน์ ผู้วิจัยขอมอบ สิ่งดีงามแก่ผู้มีพระคุณทุกท่านที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด

ธีรภูมิ พรหมจรรย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ความหมายของแรงจูงใจ	6
ความสำคัญของแรงจูงใจ	7
ทฤษฎีแรงจูงใจ	9
ประเภทของแรงจูงใจ	13
องค์ประกอบของแรงจูงใจ	16
รูปแบบของแรงจูงใจ	16
แรงจูงใจในการเล่นกีฬา	18
แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา	20
ความรู้เกี่ยวกับฟุตบอล	22
ความเป็นมาของการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี	27
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
งานวิจัยในต่างประเทศ	31
งานวิจัยในประเทศ	34

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย..... 40
	การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง 40
	การสร้างเครื่องมือในการวิจัย 41
	การเก็บรวบรวมข้อมูล 43
	การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล..... 43
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 45
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล..... 45
	การวิเคราะห์ข้อมูล..... 45
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 46
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 53
	สรุปผลการวิจัย 55
	อภิปรายผล 56
	ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย..... 58
	ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป 58
บรรณานุกรม	 59
ภาคผนวก	 64
	ภาคผนวก ก..... 65
	ภาคผนวก ข..... 67
	ภาคผนวก ค..... 71
ประวัติย่อผู้วิจัย	 73

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ประวัติการเป็นเจ้าภาพจัดแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี.....	28
2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	41
3 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	46
4 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิต สามัคคี ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายใน (n = 285)	47
5 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิต สามัคคี ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายนอก (n = 285)	48
6 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิต สามัคคี ครั้งที่ 37 (n = 285)	49
7 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิต สามัคคี ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามระดับการศึกษา	50
8 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิต สามัคคี ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามระดับการศึกษา	51
9 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 ระหว่างนักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กับนักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	52

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
2 ลำดับชั้นความต้องการของมาสโลว์	9

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของโลกได้เจริญรุดหน้าเป็นอย่างมาก เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนเกือบทั่วโลก เป็นผลทำให้สังคมโลกกลายเป็นสังคมข่าวสาร มีการนำเสนอข้อมูลข่าวสารต่างๆ อย่างไร้พรมแดน เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีข่าวสารข้อมูลต่างๆ จากแหล่งหนึ่งไปยังอีกแหล่งหนึ่ง หรือจากซีกโลกหนึ่งไปยังอีกซีกโลกหนึ่งอย่างรวดเร็ว จนทำให้การดำเนินชีวิตของมนุษย์ได้ให้ความสนใจและความสำคัญเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ จนสิ่งที่เป็นต่อสุขภาพและชีวิตของตนเอง โดยขาดการออกกำลังกายและเล่นกีฬา ทำให้ทรัพยากรบุคคลของชาติต้องอ่อนแอลงทุกวัน การออกกำลังกายและการเล่นกีฬานับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อชีวิตมนุษย์และสามารถปฏิบัติได้หลายวิธี ประโยคสุทิสง่า (2541: 1) ได้กล่าวไว้ว่า การออกกำลังกายและการเล่นกีฬาถือว่าเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าและมีประโยชน์แก่บุคคลมาก การเล่นกีฬาที่ถูกต้องตามอุดมคติของกีฬา คือ กีฬาเพื่อสุขภาพ กีฬาเพื่อมิตรภาพ และกีฬาเพื่อความสนุกสนานแล้วจะช่วยให้บุคคลเป็นผู้ที่มีกำลังร่างกายแข็งแรง สุขภาพสมบูรณ์ เป็นผู้มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในรัชกาลปัจจุบันได้ทรงตรัสไว้ว่า “กีฬาส่งคนคนสร้างชาติ” จากคำตรัสที่สั้นแต่มีความหมายอย่างลึกซึ้งนี้ พระองค์ได้ทรงชี้แจงให้เห็นความสำคัญและคุณประโยชน์ของการเล่นกีฬาว่า มีมากมายเพียงใดนั่นเอง เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี หรือที่รู้จักกันดีในนามว่า “ครูเทพ” ได้แต่งเพลงกราวกีฬามีเนื้อร้องตอนหนึ่งว่า “กีฬา กีฬาเป็นยาวิเศษแก้กองกิเลสทำคนให้เป็นคน” ซึ่งสามารถแปลความหมายได้ว่า กีฬานี้เป็นยาวิเศษจริงๆ คือ ถ้ามีการเล่นอย่างถูกต้องตามหลักของการกีฬาแล้วกีฬาจะช่วยให้คนที่อ่อนแอเป็นคนที่มีแข็งแรง คนที่มีสุขภาพไม่สมบูรณ์เป็นคนที่มีสุขภาพสมบูรณ์ คนที่มีลักษณะท่าทางไม่สง่าผ่าเผยเป็นคนที่มีท่าทางสง่าผ่าเผย คนที่ขี้ลาดขี้อาย ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง จะเป็นคนที่มีความกล้ามีความเชื่อมั่นในตนเอง คนที่เชื่องซึม เป็นคนที่ไร้เรี่ยว เห็นคุณค่าของการมีชีวิตอยู่และอื่นๆ อีกมาก ประเทศชาติใดเป็นประเทศชาติที่มีประชาชนพลเมืองที่มีการเล่นกีฬาเป็นประจำแล้ว ประเทศชาตินั้นจะมีพลเมืองที่มีร่างกายแข็งแรง สุขภาพสมบูรณ์ เป็นผู้มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความสามัคคีในระหว่างกันและกันซึ่งจะเป็นสิ่งที่น่าสนใจมาแห่งการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม เป็นพลเมืองของประเทศชาติต่อไป รัฐบาลไทยทุกยุคทุกสมัยจึงได้มีนโยบายอย่างชัดเจนในการที่สนับสนุนและส่งเสริมให้ประชาชนพลเมืองทุกคนได้เล่นกีฬาเป็นประจำอย่างทั่วถึงกัน (วรศักดิ์เพียรชอบ. 2548: 31)

กีฬาฟุตบอลเป็นกิจกรรมทางกาย (Physical Activity) ชนิดหนึ่ง กีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่ต้องใช้ทักษะความสามารถสูง และเป็นกีฬาที่ใช้ลีลาการเล่นที่สวยงาม ทำให้เป็นที่นิยมและ

แพร่หลายมากในระดับนานาชาติ ส่วนในประเทศไทยกีฬาฟุตบอลก็เป็นที่นิยมเป็นอย่างมากเช่นกัน เมื่อกีฬาฟุตบอล มีการจัดการแข่งขันมากขึ้นประชาชนก็มีความรู้ความเข้าใจกติกามากขึ้น ฟุตบอลเป็นกิจกรรมที่สามารถส่งเสริมและพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญาและสังคมของมนุษย์ได้อย่างดี การเล่นฟุตบอลมีจุดมุ่งหมายเพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และเป็นการออกกำลังกายที่ทำให้ร่างกายแข็งแรงมีพละนาถัยที่สมบูรณ์ มีวินัยในตนเอง มีความรับผิดชอบ มีการประสานงานกับบุคคลอื่น มีการควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ดีอีกด้วย การที่จะมีผู้สนใจเล่นกีฬาฟุตบอลมากขึ้นน่าจะเป็นเพราะมีแรงจูงใจหรือมีความต้องการหรือมีความรักในกีฬานี้มาก แรงจูงใจเป็นสิ่งที่กระตุ้นและเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้บุคคลประพฤติในกิจกรรมต่างๆ ตามความต้องการของคนๆ นั้น ดังที่ สุปรภาณี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 25) ได้กล่าวไว้ว่า มนุษย์ทุกคนเมื่อต้องการจะกระทำกิจกรรมใดๆ ให้เกิดผลสำเร็จจำเป็นต้องมีแรงจูงใจ การที่นักกีฬาตั้งใจขยันฝึกซ้อมหรือพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถในขณะแข่งขัน ต้องมีแรงจูงใจเป็นสาเหตุสำคัญแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นให้นักกีฬาดำเนินตัวทั้งขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน สอดคล้องกับ เทเวศร์ พิริยะพูนท์ (2529: 10) ที่กล่าวว่าองค์ประกอบที่จะทำให้ นักกีฬาคนใดคนหนึ่งสามารถเล่นกีฬาได้ดีในกีฬาแต่ละประเภทมีองค์ประกอบสำคัญแตกต่างกันไป บางประเภทต้องใช้ความอดทน บางประเภทต้องใช้ความแข็งแรง โดยส่วนรวมแล้วผู้ที่ได้รับความสำเร็จในการเล่นกีฬาต้องมีแรงจูงใจ ความตั้งใจและการเอาจริงเอาจังในการฝึกซ้อม

ดังนั้น ผู้ฝึกสอนที่ฉลาดควรให้ความสนใจและศึกษาในรายละเอียดต่างๆ ของแรงจูงใจที่มีผลกระทบต่อความสามารถของนักกีฬา แรงจูงใจไม่ได้มีบทบาทสำคัญเฉพาะผู้ใหญ่เท่านั้นแต่ยังมีบทบาทสำคัญในกลุ่มเด็กและเยาวชน ที่จะช่วยส่งเสริมให้เยาวชนได้พัฒนาสุขภาพและสมรรถภาพตั้งแต่เยาว์วัย ซึ่งจัดได้ว่าเป็นทรัพยากรสำคัญของชาติต่อไป แรงจูงใจจึงเปรียบเสมือนกระแสน้ำให้ความสนใจให้เยาวชนและบุคคลได้มีความต้องการที่จะเล่นกีฬาหรือไฝหาความสำเร็จในเชิงกีฬา ซึ่งในปัจจุบันได้มีการจัดการแข่งขันฟุตบอลในระดับมัธยมศึกษาขึ้นอย่างมากมาย หลายรายการจึงแสดงให้เห็นว่าเยาวชนในโรงเรียนต่างๆ หันมาสนใจและฝึกซ้อมเพื่อเป็นนักกีฬาฟุตบอลกันมากขึ้น ซึ่งแต่ละคนมีสาเหตุปัจจัยหรือแรงจูงใจที่แตกต่างกันในการเล่นฟุตบอล บางคนต้องการพัฒนาทักษะในการเล่น เพื่อมีโอกาสในการเข้าร่วมทีมสโมสร บางคนต้องการเล่นเพื่อสุขภาพ เพื่อสุขภาพที่แข็งแรง บางคนต้องการเข้าร่วมในการแข่งขันเพื่อความสนุกสนาน ต้องการมีเพื่อนใหม่ๆ และยังมีแรงจูงใจอื่นๆ อีกหลายด้านที่ผู้วิจัยไม่ได้กล่าวถึง สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าถึงแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษา

จากเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า กีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่นิยมในหมู่เยาวชนไทยเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญและต้องการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจที่นำมาสู่การเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาโดยเฉพาะนักเรียนโรงเรียนสาธิตที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับการเรียนวิชาการมากกว่าที่

จะให้ความสนใจในการเล่นกีฬานิตต่าง ๆ โดยเฉพาะกีฬาฟุตบอล ซึ่งเป็นกีฬาที่ต้องอาศัยความแข็งแรง ความอดทน เพื่อจะได้นำข้อมูลไปพัฒนาความสามารถของนักกีฬาฟุตบอลได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น พร้อมทั้งเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและเป็นข้อมูลในการวางแผนงานเพื่อส่งเสริมและพัฒนาวงการกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมต่อไปในอนาคต

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจของนักฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีตสมัคคี ครั้งที่ 37
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีตสมัคคี ครั้งที่ 37 โดยแบ่งตามระดับการศึกษา

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบแรงจูงใจที่นำมาสู่การเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีตสมัคคี ครั้งที่ 37 เพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาฟุตบอลได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น พร้อมทั้งเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและเป็นข้อมูลในการวางแผนงานเพื่อส่งเสริมให้นักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาสีตสมัคคีครั้งต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีตสมัคคี ครั้งที่ 37 จำนวน 19 ทีม รวมทั้งสิ้น 445 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีตสมัคคี ครั้งที่ 37 จากการประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยทำการเปิดตารางกำหนดกลุ่มประชากรโดยใช้ตารางสำเร็จรูป เครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan) (บุญส่งโกสละ. 2542: 172) ที่ประชากร 460 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นรวม 210 คน แต่ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 285 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นอย่างไม่เป็นสัดส่วน (Non-proportional Stratified Random Sampling)

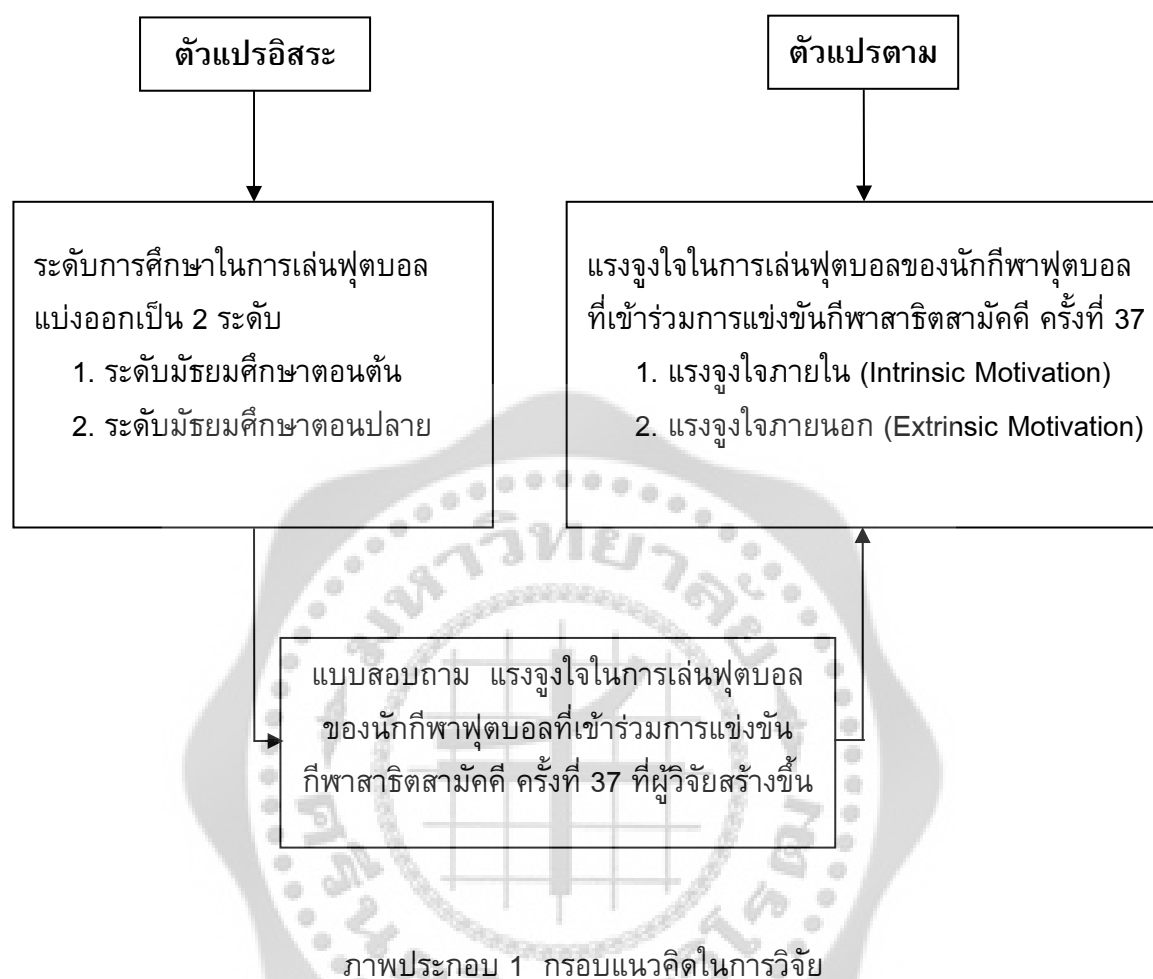
ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ระดับการศึกษาจำแนกเป็น
 - 1.1 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
 - 1.2 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 จำแนกเป็น
 - 2.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)
 - 2.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แรงจูงใจ (Motivation) หมายถึง ปัจจัยหรือสภาวะใดๆ ก็ตามที่เป็นสิ่งเร้าหรือกระตุ้นให้บุคคลนั้นๆ กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือแสดงพฤติกรรมออกมา
2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากแรงกระตุ้นภายในอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง โดยไม่มีผลจากสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง
3. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากแรงผลักดันจากภายนอกหรือสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่อยู่รอบตัว
4. การแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 หมายถึง การจัดการแข่งขันกีฬาของนักเรียนในสังกัดกลุ่มโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ครั้งที่ 37 ซึ่งโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันจำนวนจำนวน 16 ชนิดกีฬา ได้แก่ กรีฑา กอล์ฟ ซอฟท์บอล เซปักตะกร้อ เทนนิส เทเบิลเทนนิส บาสเกตบอล แบดมินตัน เปตอง ฟุตบอล กีฬาสีลาศ วอลเลย์บอล วูตวู้ว หมากระดาน ฮอกกี้ แอนด์บอล ระหว่างวันที่ 21-27 ตุลาคม 2555 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

นักฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 ที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศได้ นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ความหมายของแรงจูงใจ
2. ความสำคัญของแรงจูงใจ
3. ทฤษฎีแรงจูงใจ
4. ประเภทของแรงจูงใจ
5. องค์ประกอบของแรงจูงใจ
6. รูปแบบของแรงจูงใจ
7. แรงจูงใจในการเล่นกีฬา
8. แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา
9. ความรู้เกี่ยวกับฟุตบอล
10. ความเป็นมาของการแข่งขันกีฬาสีตสามัคคี
11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า
 - 11.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 11.2 งานวิจัยในประเทศ

1. ความหมายของแรงจูงใจ

คำว่าแรงจูงใจ (Motivation) มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน คือคำว่า มูวีรี (Movere) ซึ่งมีความหมายตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า “to move” อันหมายความว่า “เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือชักนำให้บุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ”

ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2547: 110) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำหรือประพฤติ (Direction and Intensity) ในการเลือกและคงไว้ของพฤติกรรม แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของคนที่จะให้ถอยหนี หรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่างๆ และเป็นความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุเป้าหมาย

เบิร์ตและคริป (Bird,&Cripe. 1986) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นสิ่งกระตุ้นให้มนุษย์หรือสัตว์เกิดการกระทำที่เพียรพยายามอย่างมากเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

กลูเอ็ค (Glueck.1982) ได้ให้ความหมายว่า เป็นสภาวะภายในของบุคคลซึ่งจะเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับของพฤติกรรมทำให้การทำงานของแต่ละบุคคลมีพลังมากขึ้นและดำเนินเรื่อยไปอย่างต่อเนื่องจนบรรลุความต้องการของตน

กิลฟอร์ดและเกรย์ (Guilford; & Gray. 1970: 12) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นสิ่งเร้าที่นำช่องทางและเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรมของมนุษย์

อารี พันธุ์มณี (2534: 95) แรงจูงใจ หมายถึง สภาวะที่อินทรีย์เกิดความต้องการ หรืออยู่ในภาวะขาดสมดุลก็จะทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจ ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมเพื่อมาทดแทนภาวะการขาดดุลหรือทำให้อินทรีย์อยู่ในภาวะสมดุล แรงจูงใจ จึงเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นในการเรียนรู้ และเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทาง และความเข้มของพฤติกรรมให้เกิดขึ้น

แมร์ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542: 138; อ้างอิงจาก Maire. n.d.) กล่าวว่า การจูงใจ เป็นกระบวนการ ซึ่งการแสดงออกของพฤติกรรมได้รับอิทธิพลจากจุดมุ่งหมายที่พฤติกรรมนั้นมุ่งไปสู่จุดหมาย

อร่าม ตั้งใจ (2539: 95) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจในการกีฬา คือ สิ่งกระตุ้นให้เราต้องการมีส่วนร่วมในการกีฬา การที่คนเราอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้นไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ถ้ายากเล่น พอใจที่จะเล่น ทำให้มีความพยายาม มีการพัฒนาดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่ายๆ

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 21) ได้กล่าวถึงความหมายของแรงจูงใจออกเป็น 2 แนว กล่าวคือ แรงจูงใจในความหมายของผู้ฝึกสอน และแรงจูงใจในความหมายของนักกีฬา

แรงจูงใจในความหมายของผู้ฝึกสอน คือ การหาวิธีชักจูงให้นักกีฬาปฏิบัติกิจกรรมที่นักกีฬาอาจไม่ประสงค์ปฏิบัติ

แรงจูงใจในความหมายของนักกีฬา คือ สาเหตุที่นักกีฬานำขึ้นมาอ้างเพื่อกระทำกิจกรรมใดๆ ให้สำเร็จหรือเมื่อประสบความล้มเหลว

จึงสรุปได้ว่า แรงจูงใจ คือ ความต้องการของคนๆ นั้น จะพยายามกำหนดทิศทางของพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการนั้นๆ แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดระดับความตั้งใจของคนให้แสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับทุกคนในอันที่จะทำให้คนแต่ละคนกระทำ หรือไม่กระทำกิจกรรมใดๆ ก็ได้ขึ้นอยู่กับความต้องการของคนๆ นั้น

2. ความสำคัญของแรงจูงใจ

มุกดา ศรียงค์ และคณะ (2542: 226) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจ มีความสำคัญโดยตรงต่อพฤติกรรมของบุคคล เพราะแรงจูงใจจะเป็นทั้งสภาวะที่ผลักดัน และดึงให้บุคคลแสดงพฤติกรรมแตกต่างกันไป ซึ่งการที่จะเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลจึงต้องทำความเข้าใจกับแรงจูงใจของคนๆ นั้น ว่าบุคคลนั้นมีแรงจูงใจอยู่ในประเภทใด ระดับใด เพราะในบางสถานการณ์เราอาจพบว่า บุคคลที่ตก

อยู่ในสถานการณ์ น่าจะมีการแสดงการตอบสนองเป็นพฤติกรรมที่เหมือนกัน แต่กลับมีการแสดงออกที่ต่างกัน เช่น พนักงานที่อยู่ในตำแหน่งหน้าที่บทบาทเดียวกัน แต่กลับมีพฤติกรรมการทำงานที่แตกต่างกัน บางคนยอมรับผิดชอบ บางคนชี้แจงไม่สนใจ หรือบางคนอาจจะต้องจูงใจโดยให้เงินเดือนเพิ่ม แต่บางคนไม่สนใจเงินเดือนแต่ต้องการตำแหน่งมากกว่า เป็นต้น การทำความเข้าใจในกระบวนการจูงใจแนวคิดและทฤษฎีของแรงจูงใจจะช่วยให้บุคคลได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้คือ

1. เข้าใจในพฤติกรรมของตนเองจะเป็นประโยชน์ในการควบคุมตนให้สามารถเลือกแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม
2. เข้าใจในพฤติกรรมผู้อื่น อันจะช่วยให้คนเรควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอื่นได้ด้วยการเลือกใช้การจูงใจที่เหมาะสมกับบุคคลที่แตกต่างกันได้
3. เข้าใจในพฤติกรรมของสังคม เพื่อสร้างสถานการณ์จูงใจให้กลุ่มบุคคลมีพฤติกรรมไปในแนวทางที่ต้องการได้

ดังนั้น การแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ล้วนแต่มีสาเหตุมาจากแรงจูงใจทั้งสิ้น เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่สลับซับซ้อนของมนุษย์ จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงทฤษฎีของแรงจูงใจและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการแสดงพฤติกรรมมนุษย์ ในการฝึกซ้อมกีฬาก็เช่นเดียวกัน ผู้ฝึกสอนต้องใช้แรงจูงใจ เพื่อกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดความตั้งใจในการฝึกซ้อม สิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรปฏิบัติมีดังต่อไปนี้

1. ความสนใจ (Interest) หมายถึง สิ่งที่เป็นแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ดังนั้น ผู้ฝึกสอนควรเร้าความสนใจก่อนการฝึกซ้อม เพื่อให้นักกีฬาเกิดการตื่นตัวและเตรียมความพร้อมในการฝึกซ้อม การเร้าความสนใจทำได้หลายวิธี เช่น การสนทนา การเล่าประสบการณ์ต่างๆ ของผู้ฝึกสอน เป็นต้น
2. จุดมุ่งหมาย (Objective) หมายถึง สิ่งที่จะกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจในการฝึกซ้อม เช่น ผู้ฝึกสอนต้องพูดถึงจุดมุ่งหมายของแบบฝึกว่าแบบฝึกนี้ฝึกเพื่ออะไร และทำไมจึงต้องฝึกซ้อมแบบนี้ เป็นต้น
3. สิ่งล่อใจ (Incentive) หมายถึง สิ่งที่ผู้ฝึกสอนใช้เพื่อทำให้นักกีฬาเกิดแรงกระตุ้นและตื่นตัวในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน วิธีการในการให้สิ่งล่อใจ เช่น การให้คำชมเชย การติเตียน การให้รางวัล และการลงโทษ เป็นต้น
4. การทดสอบ (Test) หมายถึง ผู้ฝึกสอนควรมีการทดสอบความก้าวหน้าของนักกีฬาหลังจากการฝึกซ้อมทักษะ หรือฝึกปฏิบัติแบบฝึกต่างๆ แล้ว และการทดสอบนักกีฬาคควรทำอยู่เสมอเพื่อให้นักกีฬาเกิดการตื่นตัว และตั้งใจในการฝึกซ้อม
5. ความก้าวหน้าของความรู้ (Knowledge of Progress) หมายถึง ผู้ฝึกสอนควรให้นักกีฬาได้ทราบผลการทดสอบว่านักกีฬาปฏิบัติอยู่ในระดับคุณภาพใด และมีข้อผิดพลาดที่จุด

ใดบ้าง โดยอาจจะอธิบายหรือชี้ให้นักกีฬาแต่ละคนทราบถึงข้อผิดพลาดนั้นๆ เพื่อให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจที่จะปรับปรุงการฝึกซ้อมให้ดีขึ้น (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. 2541: 33)

การแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เป็นอยู่หรือเผชิญอยู่ ซึ่งแรงจูงใจมาเป็นสาเหตุให้เกิดแรงผลักดันให้แสดงพฤติกรรมนั้นออกมา

3. ทฤษฎีแรงจูงใจ

ทฤษฎีแรงจูงใจเกี่ยวกับเรื่องความต้องการของมนุษย์ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้อธิบายไว้ จึงมีทฤษฎีเกี่ยวกับการจูงใจมากมายหลายทฤษฎี ดังนี้

1. ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (สราญค์ โค้วตระกูล. 2544: 160-161; อ้างอิงจาก Maslow Abraham. 1970: unpagged) เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจที่มีชื่อเสียง ซึ่งนิยมเรียกว่า ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ เป็นทฤษฎีที่กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนมีความต้องการไม่สิ้นสุดเมื่อบุคคลได้รับการตอบสนองหรือมีความพึงพอใจในสิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้วบุคคลนั้นย่อมแสวงหาความต้องการในสิ่งอื่นต่อไป ไม่มีวันสิ้นสุด ความต้องการของมนุษย์จะเป็นไปในลักษณะตามลำดับขั้นจากต่ำไปหาสูง (Hierarchy of need) คือเมื่อความต้องการขั้นต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการในขั้นสูงก็จะตามมา ลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ แบ่งออกเป็น 5 ขั้น คือ

ภาพประกอบ 2 ลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์

1. ความต้องการทางร่างกาย (Physiological needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของร่างกายเพื่อความอยู่รอดของชีวิต อันได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค อากาศ เป็นต้น

2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety needs) เมื่อความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการบำบัดแล้ว ความต้องการของคนยังมีความต้องการทางด้านสุขภาพที่ดี ความปลอดภัยจากภัยอันตราย ตลอดจนความมั่นคงในการประกอบอาชีพหน้าที่การงาน

3. ความต้องการความรักความต้องการมีส่วนร่วมกิจกรรมทางสังคม (Belongingness and love needs) เมื่อความต้องการทั้งสองขั้นที่กล่าวมาแล้วได้รับการตอบสนอง บุคคลจะมีความต้องการทางสังคม คือ การมีเพื่อนฝูงและความต้องการให้เป็นที่ยอมรับ ต้องการความรัก ความปรารถนาดี ต้องการที่จะมีความรู้สึกเป็นเจ้าของหรือเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

4. ความต้องการการนิยมนยกย่อง การยอมรับนับถือ (Esteem needs from oneself and others) ความต้องการขั้นนี้คือ ความต้องการที่จะให้คนอื่นยอมรับนับถือ มีความภาคภูมิใจในตนเองมีศักดิ์ศรี มีความภาคภูมิใจและสถานภาพในสังคม มีความนับถือตนเอง

5. ความต้องการได้รับความสำเร็จ (Self-actualized needs) ความต้องการขั้นนี้เป็นความต้องการขั้นสูงสุด เป็นความต้องการที่บุคคลตระหนักถึงศักยภาพแห่งตน จากการที่มีโอกาสพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้าอยู่เสมอและมีโอกาสที่จะสร้างสรรค์ความคิดความอ่านให้กว้างขวางออกไป

2. ทฤษฎีความคาดหวัง (The Theory of Expectancy) ทฤษฎีอธิบายว่า ถ้าความคาดหวังกับสิ่งใดที่ได้แตกต่างกันมาก คนเราจะเกิดความผิดหวังหมดกำลังใจ การจัดความหวังหรือการตั้งจุดมุ่งหมายของคนเราให้อยู่ในความสามารถที่เขาจะทำได้สำเร็จ จะทำให้คนมีกำลังใจที่จะทำกิจกรรมให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย จะเห็นได้ว่าทฤษฎีนี้มีความเข้าใจหรือการคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้า เป็นสิ่งตัดสินใจหรือประเมินค่าผลพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมานั้นคือ พฤติกรรมที่ได้รับแรงจูงใจให้แสดงออกมามีขึ้นอยู่กับการประเมินผลพฤติกรรมที่เคยแสดงออกมา (ร.ท.สุรีย์ พันธรักษ์. 2541: 16; อ้างอิงจาก Hilgard. 1968: 252)

3. ทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory) พฤติกรรมและการกระทำของคนมีส่วนสัมพันธ์กับแรงขับภายในของแต่ละคน แรงขับมีลักษณะที่สำคัญ 2 ลักษณะ คือ แรงขับภายในร่างกายเป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการของร่างกาย และแรงขับภายนอกร่างกาย เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการทางด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ซึ่งลักษณะดังกล่าวจะมีผลทำให้คนมีพฤติกรรมที่ต่างกัน แรงขับสามารถแยกได้ คือ แรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิต แรงขับฉุกเฉิน แรงขับเพื่อการศึกษา บุคคลจะต้องมีแรงขับของชีวิตก่อน

4. ทฤษฎีการมีเหตุผล (Cognitive Theory) เป็นทฤษฎีที่มีความเชื่อมั่นเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลในการมีเหตุผลที่จะตัดสินใจกระทำสิ่งต่างๆ จะกระทำพฤติกรรมใดต่างๆ

ด้วยความจริงใจและมีความคล้อยคลึงกับความเชื่อมั่นในระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย มีความเชื่อว่า บุคคลมีอิสระที่จะกระทำหรือตัดสินใจในสิ่งต่างๆ ได้อย่างมีเหตุผล

5. ทฤษฎีความสุขส่วนตัว (Hedonistic Theory) บุคคลทุกคนมีความต้องการแสวงหาความสุขส่วนตัว ลักษณะความต้องการแสวงหาความสุขนี้ เป็นแรงจูงใจหรือตัวเร้าให้บุคคลได้มีกระทำและแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา พฤติกรรมในแต่ละบุคคลนั้นมีการแสดงออกมาแตกต่างกัน บางคนมีการแสดงเพื่อให้ได้มาซึ่งความสุข ไม่ทำความเดือดร้อนต่อผู้อื่น แต่บางคนอาจมีการแสดงออกถึงความสุขของตนที่สร้างความเดือดร้อนต่อผู้อื่น

6. ทฤษฎีสัญชาตญาณ (Instinctual Theory) สัญชาตญาณที่ติดตัวบุคคลมาตั้งแต่กำเนิดซึ่งทำให้บุคคลมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆ โดยไม่จำเป็นจะต้องมีการเรียนรู้ ลักษณะของสัญชาตญาณมีหลายประเภท คือ

6.1 สัญชาตญาณเกี่ยวกับการดำรงชีวิต นั่นคือ เมื่อร่างกายอยู่ในสภาวะที่ไม่สมดุล ความไม่สมดุลทางด้านร่างกายจะเป็นตัวเร้า หรือแรงจูงใจให้ร่างกายได้มีพฤติกรรมต่างๆ เกิดขึ้นเพื่อให้ร่างกายอยู่ในสภาวะที่สมดุล อันเป็นผลทำให้บุคคลดำรงชีวิตต่อไปได้

6.2 สัญชาตญาณเกี่ยวกับความตาย โดยทั่วไปแล้วบุคคลทุกคนมักจะให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องของความตาย เกรงกลัวว่าตนจะถึงแก่ความตาย ทำให้สนใจสุขภาพอนามัยของตนเอง

6.3 สัญชาตญาณทางสังคม เมื่อบุคคลมีอายุเพิ่มมากขึ้นย่อมจะมีการเรียนรู้ประสบการณ์มากขึ้น มีการลอกเลียนแบบสภาพแวดล้อมจากประสบการณ์ตามสภาพสังคมของแต่ละแห่ง การถ่ายทอดสืบเนื่องกันมา ทำให้สัญชาตญาณทางสังคมของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน (อารี พันธุ์ณี. 2538: 186)

7. ทฤษฎีความต้องการของเมอร์เรย์ (อารี พันธุ์ณี. 2534: 89-92; อ้างอิงจาก Murray. n.d.) เมอร์เรย์มีความคิดเห็นว่า ความต้องการนี้บางครั้งเกิดขึ้นเนื่องจากการกระตุ้นจากภายในของบุคคล และบางครั้งอาจเกิดความต้องการอันเนื่องมาจากสภาพสังคมหรือแรงกระตุ้นจากภายนอกก็ได้ หรืออาจกล่าวได้ว่า ความต้องการเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากสภาพทางร่างกายและสภาพทางจิตใจนั่นเอง ทฤษฎีความต้องการตามหลักการของเมอร์เรย์ สามารถสรุปได้ดังนี้

7.1 ความต้องการที่จะเอาชนะด้วยการแสดงความก้าวร้าวออกมา (Need for Aggression) เป็นความต้องการที่จะเอาชนะผู้อื่น เอาชนะสิ่งที่ขัดขวางทั้งปวงด้วยความรุนแรง มีการต่อสู้ การแค้น การทำร้ายร่างกาย หรือการฆ่าฟันกัน เช่น การพูดประชดประชันกับเพื่อนที่ไม่ชอบ เป็นต้น

7.2 ความต้องการที่จะเอาชนะฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ (Need for Counteraction) เป็นความต้องการที่จะฟันฝ่าอุปสรรคความล้มเหลวต่างๆ ด้วยการสร้างความพยายามขึ้น เช่น

เมื่อได้รับคำดูถูกดูหมิ่น ผู้ที่ได้รับจะเกิดความพอกเพียรพยายามขึ้น เอาชนะคำสบประมาทจนประสบผลสำเร็จ เป็นต้น

7.3 ความต้องการที่จะยอมแพ้ (Need for Abasement) เป็นความต้องการที่จะยอมแพ้ ยอมรับผิด ยอมรับคำวิพากษ์วิจารณ์ หรือยอมรับการถูกลงโทษ เช่น การเผาตัวตาย เพื่อประท้วงการปกครอง เป็นต้น

7.4 ความต้องการป้องกันตัวเอง (Need for Defense) เป็นความพยายามที่จะป้องกันตัวเองจากคำวิพากษ์วิจารณ์และการตำหนิติเตียนเพื่อเป็นการป้องกันทางจิตใจ พยายามหาเหตุผลมาอธิบายการกระทำของตน มีการป้องกันตนเองเพื่อให้พ้นผิดจากการกระทำต่างๆ ทั้งปวง

7.5 ความต้องการเป็นอิสระ (Need for Autonomy) เป็นความต้องการเป็นอิสระจากสิ่งกีดขวาง ต้องการที่จะต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเป็นตัวตนของตัวเอง

7.6 ความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) เป็นความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ที่ยากลำบากให้ประสบความสำเร็จ พยายามเอาชนะอุปสรรคทั้งปวง เพื่อให้การทำงานของตนประสบความสำเร็จ

7.7 ความต้องการสร้างมิตรภาพกับบุคคลอื่น (Need for Affiliation) เป็นความต้องการที่จะทำให้ผู้อื่นรักใคร่ ต้องการรู้จักหรือมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น มีความซื่อสัตย์ต่อเพื่อน และพยายามสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น

7.8 ความต้องการความสนุกสนาน (Need for Play) เป็นความต้องการที่จะแสดงความสนุกสนาน ต้องการหัวเราะเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด มีการสร้างหรือเล่าเรื่องตลกขบขัน มีการพักผ่อนหย่อนใจ มีการเล่นเกมกีฬา

7.9 ความต้องการแยกตนเองจากผู้อื่น (Need for Rejection) เป็นความต้องการหรือเป็นความปรารถนาของบุคคลในการแยกตนเองออกจากผู้อื่น ไม่มีความรู้สึกยินดียินร้ายกับบุคคลอื่น ต้องการเมินเฉยจากผู้อื่น

7.10 ความต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น (Need for Succedanea) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นมีความสุข เห็นอกเห็นใจ มีความสงสาร ต้องการได้รับความช่วยเหลือการดูแลและคำแนะนำจากบุคคลอื่น

7.11 ความต้องการที่จะให้ความช่วยเหลือต่อบุคคลอื่น (Need for Nurturance) เป็นความต้องการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกับบุคคลอื่น โดยการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลที่ไม่สามารถจะช่วยเหลือตนเองได้ หรือให้ความช่วยเหลือให้บุคคลอื่นพ้นจากภัยอันตรายต่างๆ

7.12 ความต้องการสร้างความประทับใจในตนเองให้แก่ผู้อื่น (Need for Exhibition) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นได้เห็นได้ยินเกี่ยวกับเรื่องราวของตนเอง ต้องการให้ผู้อื่นสนใจสนุกสนาน แปลกใจ หรือตื่นเต้นในเรื่องราวของตน

7.13 ความต้องการมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น (Need for Dominance) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นทำตามคำสั่งของตน ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีอิทธิพลเหนือกว่าบุคคลอื่น

7.14 ความต้องการที่จะยอมรับนับถือผู้อาวุโส (Need for Deference) เป็นความต้องการที่จะยอมรับนับถือผู้อาวุโสด้วยความยินดี รวมทั้งนิยมชมชอบในบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่า พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือช่วยเหลือด้วยความยินดี

7.15 ความต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกล้มเหลว (Need for Avoidance or Inferiority) เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงให้พ้นจากความอับอาย หลีกเลี่ยงการดูถูก หรือการกระทำต่างๆที่ทำให้เกิดความละอายใจ

7.16 ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงจากอันตราย (Need for Avoidance Harm) เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดทางร่างกาย ต้องการความปลอดภัยจากอันตราย

7.17 ความต้องการหลีกเลี่ยงจากการถูกตำหนิหรือถูกลงโทษ (Need for Avoidance of Blame) เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงการลงโทษด้วยการคล้อยตามกลุ่มหรือยอมรับคำสั่งหรือปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของกลุ่ม เพราะกลัวถูกลงโทษ

7.18 ความต้องการเป็นระเบียบเรียบร้อย (Need for Orderliness) เป็นความต้องการจัดสิ่งของต่างๆ ให้อยู่ในสภาพที่เป็นระเบียบเรียบร้อย มีความประณีตงดงาม

7.19 ความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียง (Need for Inviolacy) เป็นความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียงของตนที่มีไว้จนสุดความสามารถ

7.20 ความต้องการให้ตนเองแตกต่างจากบุคคลอื่น (Need for Contrariness) เป็นความต้องการให้ตนเองไม่เหมือนกับบุคคลอื่น

จากทฤษฎีที่ผู้วิจัยได้กล่าวมานี้ จัดว่าเป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจและเป็นทฤษฎีที่มีผลต่อพฤติกรรมของแต่ละบุคคล ทฤษฎีแต่ละทฤษฎีมีแนวคิดที่แตกต่างกันออกไป การที่จะนำแนวคิดของแต่ละทฤษฎีมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต้องมีการศึกษาหลายๆ ทฤษฎี และนำทฤษฎีมาผสมผสานกันเพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์เกิดความสมบูรณ์ให้มากที่สุด

4. ประเภทของแรงจูงใจ

นักจิตวิทยาได้แบ่งลักษณะของแรงจูงใจออกเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้ดังนี้

กลุ่มที่ 1 แรงจูงใจฉับพลัน (Aroused Motive) คือ แรงจูงใจที่กระตุ้นให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมออกมาทันทีทันใด แรงจูงใจสะสม (Motivational Disposition หรือ Latent Motive) คือ แรงจูงใจที่มีอยู่แต่ไม่ได้แสดงออกทันที จะค่อยๆ เก็บสะสมไว้รอการแสดงออกในเวลาใดเวลาหนึ่งต่อ

กลุ่มที่ 2 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motive) คือ แรงจูงใจที่ได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งเร้าภายในตัวของบุคคลผู้นั้น

กลุ่มที่ 3 แรงจูงใจปฐมภูมิ (Primary Motive) คือแรงจูงใจอันเนื่องมาจากความต้องการที่เห็นพื้นฐานทางร่างกาย เช่น ความหิว กระหาย แรงจูงใจทุติยภูมิ (Secondary Motive) คือ แรงจูงใจที่เป็นผลต่อเนื่องมาจากแรงจูงใจขั้นปฐมภูมิ

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์(2541: 21-22) แรงจูงใจภายในและภายนอก (Intrinsic and Extrinsic Motivation) นักจิตวิทยาหลายท่านไม่เห็นด้วยกับทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่อธิบายพฤติกรรมด้วยแรงจูงใจทางสรีระและแรงจูงใจทางจิตวิทยาโดยใช้ทฤษฎีการลดแรงขับ เพราะมีความเชื่อว่า พฤติกรรมบางอย่างของมนุษย์เกิดจากแรงจูงใจภายใน

แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motive) คือ แรงจูงใจที่ได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งเร้าภายนอก

แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motive) หมายถึง แรงจูงใจที่มาจากภายในตัวบุคคล และเป็นแรงขับที่ทำให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมโดยไม่หวังรางวัลหรือแรงเสริมภายนอก

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์(2528: 236) ได้แบ่งประเภทแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังของการแสดงออกของพฤติกรรม ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ดีทำด้วยความเต็มใจ โดยถือว่าการบรรลุในกิจกรรมนั้นๆ เป็นรางวัลอยู่แล้ว

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาเพราะสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเร้า ไม่ได้ทำเพื่อความสำเร็จของสิ่งนั้นเลย เช่น การกระทำเพื่อต้องการรางวัล ตำแหน่ง และเกรด เป็นต้น

ถวิล เกื้อกุลวงศ์ (2528: 94-114) ได้แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะความต้องการต่างๆ ดังนี้

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่ในรูปจิตสำนึกโดยจะเห็นจากการที่มนุษย์ มีความต้องการความปลอดภัย ส่วนความมั่นคงในรูปจิตใต้สำนึกนั้น เป็นสิ่งที่พัฒนามาตั้งแต่เกิด โดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดที่จะทำให้เป็นคนจิตใจมั่นคงหรืออ่อนแอ

2. แรงจูงใจด้านสังคม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมีมิใช่เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับศรัทธาและเชื่อถือได้

3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียงมีมากในสังคมไทย โดยเฉพาะสังคมในระดับชนชั้นกลางความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดขีดจำกัดของบุคคลอย่างหนึ่ง บุคคลบางคนจะมีความพึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนหรือระดับชุมชน แต่บางคนอาจจะแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับโลก

4. แรงจูงใจด้านอำนาจถือเป็นศักยภาพแห่งอิทธิพลของบุคคล โดยการแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว เช่น การที่บุคคลสามารถทำให้ผู้อื่น

ปฏิบัติตามเพราะตำแหน่ง ส่วนบุคคลซึ่งมีอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรมแสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจส่วนตัวแต่บุคคลบางประเภทเป็นเจ้าของอำนาจทั้ง 2 ประเภท คือ ทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

5. แรงจูงใจด้านความสามารถ หมายถึง การควบคุมองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทั้งกายภาพและสังคม ความรู้สึกด้านความสามารถนี้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับมโนทัศน์ ด้านความคาดหวังบุคคลจะมีความสามารถหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับความสำเร็จและล้มเหลวในอดีต ถ้าความสำเร็จเหนือความล้มเหลวแล้วจะทำให้มองโลกในทางลบ บุคคลที่ความรู้สึกด้านความสามารถต่ำจะมีแรงจูงใจที่จะแสวงหาการทำทนายใหม่ๆ หรือทำการเสี่ยง บุคคลพวกนี้จะปล่อยให้สิ่งแวดล้อมบังคับควบคุมมากกว่าที่จะพยายามบังคับควบคุมสิ่งแวดล้อม

6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจากความต้องการอื่นๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จ จะมีความก้าวหน้าในการทำงาน เพราะว่าจะเป็นผู้สร้างสรรค์ให้งานสำเร็จ

7. แรงจูงใจด้านเงิน เป็นแรงจูงใจที่สลับซับซ้อนของมนุษย์ และสัมพันธ์กับความต้องการทุกประเภท ทุกระดับ คุณสมบัติที่เด่นชัดและสำคัญที่สุดของเงินคือ เป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยน สิ่งที่เงินซื้อได้นั้นไม่ใช่ตัวเงินโดยตรงแต่เป็นคุณค่าของเงิน ตัวเงินนั้นไม่ได้มีความสำคัญแต่เป็นตัวแทนของความต้องการใดๆ ที่บุคคลต้องการให้เป็นตัวแทน

พระราชวรมนี (2530: 35-52) ได้แบ่งแรงจูงใจตามแนวพระพุทธศาสนาไว้ 3 อย่าง คือ

1. ความกลัว ซึ่งเกิดจากการบังคับ ใช้กำลัง หรืออำนาจครอบงำบางการ เช่น การลงโทษเด็ก ถือว่าเป็นแรงจูงใจทางลบ ไม่สมควรใช้ในการศึกษา

2. ความทะเยอทะยานแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

2.1 ความปรารถนาที่จะให้มีการยอมรับ ยกย่อง สรรเสริญ เมื่อมีการกระทำที่ดี เช่น นักเรียนอยากให้อาจารย์ชมเมื่อทำดี

2.2 ความปรารถนาอยากมีอำนาจ อยากเด่น หรืออยู่เหนือผู้อื่น อยากให้ผู้อื่นชมว่าเก่ง แรงจูงใจระดับนี้เป็นอันตรายต่อสังคม

3. จันทะ เป็นความพอใจ สนใจใฝ่รักในสิ่งนั้นๆ ปรารถนาสัจธรรมและปัญญา คือ ความใฝ่รู้อย่างแท้จริง จะเข้าไปถึงความจริง ถือว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ซึ่งเมื่อทำงานก็จะทำให้เกิดความสุขในการทำงาน

จากประเภทของแรงจูงใจที่กล่าวมานั้น แรงจูงใจที่เกิดจากการกระตุ้นให้ทำสิ่งที่ต้องการเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาเพื่อให้ประสบความสำเร็จทั้งในเรื่องส่วนตัว และหน้าที่การงาน

5. องค์ประกอบของแรงจูงใจ

ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532: 50-51) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย(Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งเกิดจากความต้องการทางด้านร่างกาย และมีความจำเป็นยิ่งในการดำรงชีวิต ได้แก่ ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ การหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด หรือความรู้สึกร้อนหนาว

2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motive) เป็นแรงจูงใจที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ และเป็นแรงจูงใจที่ไม่ได้เกิดจากการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายแรงจูงใจประเภทนี้สำคัญ ได้แก่ ความต้องการที่จะเคลื่อนไหวหรือประกอบกิจกรรมต่างๆ ความอยากรู้อยากเห็น หรือต้องการมีประสบการณ์แปลกๆ ใหม่ๆ ความต้องการความรัก ความต้องการความอบอุ่นต้องการกระทำการสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง หรือต้องการรับการตอบสนองจากประสาธสัมผัสต่างๆ เป็นต้น

3. แรงจูงใจทางด้านสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ และไม่ใช่เกิดติดตัวมาแต่กำเนิด เกิดขึ้นจากการที่บุคคลไปสัมผัสสิ่งแวดล้อม จึงได้อิทธิพลมาจากสิ่งแวดล้อมเสียส่วนใหญ่ เช่น ตัวบุคคล สถาบัน วัฒนธรรม ค่านิยม ความนึกคิด ความเชื่อถือ ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นต้น แรงจูงใจทางด้านสังคมที่สำคัญ ได้แก่ ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ ความต้องการให้สังคมยอมรับ ความต้องการทางตำแหน่งหรือฐานะทางสังคม ความมีชื่อเสียง เกียรติยศความร่ำรวย การมีอำนาจ ความสุขสบาย และความสนุกสนานในการพักผ่อนร่วมกับหมู่คณะ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้คือ แรงจูงใจของแต่ละบุคคลนั้นจะมีองค์ประกอบต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น ธรรมชาติของแต่ละบุคคลหรือสถานการณ์ต่างๆ ในสิ่งแวดล้อม การที่จะได้รับความสำเร็จจึงจำเป็นต้องศึกษาองค์ประกอบต่างๆ ให้เข้าใจ จึงจะสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

6. รูปแบบของแรงจูงใจ

บุคคลแต่ละคนมีรูปแบบแรงจูงใจที่แตกต่างกัน ซึ่งนักจิตวิทยาได้แบ่งรูปแบบแรงจูงใจของมนุษย์ออกเป็นหลายรูปแบบที่สำคัญ มีดังนี้ (พงพันธ์ พงษ์โสภา. 2542: 140-142)

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศ (Standard of Excellence) ที่ตนตั้งไว้ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำงานเพราะหวังรางวัล แต่ทำเพื่อจะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีลักษณะสำคัญดังนี้

1.1 มุ่งหาความสำเร็จ(Hope of Success) และกลัวความล้มเหลว (Fear of Failure)

- 1.2 มีความทะเยอทะยานสูง
- 1.3 ตั้งเป้าหมายสูง
- 1.4 มีความรับผิดชอบในการทำงานดี
- 1.5 มีความอดทนในการทำงาน
- 1.6 รู้ความสามารถที่แท้จริงของตนเอง
- 1.7 เป็นผู้ที่ทำงานอย่างมีการวางแผน
- 1.8 เป็นผู้ที่ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affinitive Motive) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์มักจะเป็นผู้ที่โอปอ อ้อม อารี เป็นที่รักของเพื่อน มีลักษณะเห็นใจผู้อื่น ซึ่งเมื่อศึกษาจากสภาพครอบครัวแล้วผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์มักจะเป็นครอบครัวที่อบอุ่น บรรยากาศในบ้านปราศจากการแข่งขัน พ่อแม่ไม่มีลักษณะข่มขู่ พี่น้องมีความรักสามัคคีกันดี ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์จะมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

- 2.1 เมื่อทำสิ่งใด เป้าหมายก็เพื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม
- 2.2 ไม่มีความทะเยอทะยาน มีความเกรงใจสูง ไม่กล้าแสดงออก
- 2.3 ตั้งเป้าหมายต่ำ
- 2.4 หลีกเลี่ยงการโต้แย้งมักจะคล้อยตามผู้อื่น

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) สำหรับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจนั้น พบว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจแบบนี้ส่วนมากมักจะพัฒนามาจากความรู้สึกว่าตนเอง "ขาด" ในบางสิ่งบางอย่างที่ต้องการอาจจะเป็นเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็ได้ทำให้เกิดมีความรู้สึกเป็น "ปมด้อย" เมื่อมีปมด้อยจึงพยายามสร้าง "ปมเด่น" ขึ้นมาเพื่อชดเชยกับสิ่งที่ตนเองขาด ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจจะมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

- 3.1 ชอบมีอำนาจเหนือผู้อื่น ซึ่งบางครั้งอาจจะออกมาในลักษณะการก้าวร้าว
- 3.2 มักจะต่อต้านสังคม
- 3.3 แสวงหาชื่อเสียง
- 3.4 ชอบเสี่ยง ทั้งในด้านของการทำงาน ร่างกาย และอุปสรรคต่างๆ
- 3.5 ชอบเป็นผู้นำ

4. แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motive) ผู้ที่มีลักษณะแรงจูงใจแบบนี้มักเป็นผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดมากเกินไป บางครั้งพ่อแม่อาจจะใช้วิธีการลงโทษที่รุนแรงเกินไป ดังนั้น เด็กจึงหาทางระบายออกกับผู้อื่น หรืออาจจะเนื่องมาจากการเลียนแบบ บุคคลหรือจากสื่อต่างๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว จะมีลักษณะที่สำคัญ ดังนี้

4.1 ถือความคิดเห็นหรือความสำคัญของตนเป็นใหญ่

4.2 ชอบทำร้ายผู้อื่น ทั้งการทำร้ายด้วยกาย หรือวาจา

5. แรงจูงใจใฝ่พึงพา (Dependency Motive) สาเหตุของการมีแรงจูงใจแบบนี้ก็เพราะการเลี้ยงดูที่พ่อแม่ทะนุถนอมมากเกินไป ไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้ช่วยเหลือตนเอง ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่พึ่งพาจะมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

5.1 ไม่มั่นใจในตนเอง

5.2 ไม่กล้าตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ด้วยตนเอง มักจะลังเล

5.3 ไม่กล้าเสี่ยง

5.4 ต้องการความช่วยเหลือและกำลังใจจากผู้อื่น

จากรูปแบบของแรงจูงใจที่กล่าวมานั้น แรงจูงใจมีความสำคัญทั้งหมด แต่รูปแบบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาเพื่อให้ประสบความสำเร็จทั้งในเรื่องส่วนตัว และหน้าที่การงาน

7. แรงจูงใจในการเล่นกีฬา

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่น การเตรียมทีม และการฝึกซ้อมกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬาก็ให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคน ซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำการสิ่งนั้นๆ มากขึ้น หมายความว่านักกีฬาทุกคนต่างก็มีแรงจูงใจภายในตัวเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธีการที่จะกระตุ้นจากภายนอกเพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้นอีกเท่านั้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวพันกับความต้องการมากที่สุดความต้องการดังกล่าวนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้น ในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้ง หากว่าผู้สอนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญเหล่านี้ แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดี และยังสามารถที่จะสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วย ในการคัดเลือกตัวนักกีฬาเพื่อให้ได้ตัวนักกีฬาตามลักษณะ คุณสมบัติ และคุณสมบัติของการเป็นนักกีฬาที่แท้จริงนั้น (กฤษฎา จุลชาติ. 2543: 10)

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 147) ได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จไว้ว่า นักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อย สมารถเชื่อมั่นในตนเอง มองผลงานของตนเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดมีแรงจูงใจมาก ดังนั้น พลังของแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงเป็นอย่างมาก และเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีกระตุ้น หรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับนักกีฬาของตน

เทเวศร์ พิริยะพจน์ (2528: 147) ได้กล่าวไว้ว่า ต้องคำนึงถึงเพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ได้ดีขึ้นนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬานั้นๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 21) ทำไมคนเราจึงต้องเล่นกีฬา หรือออกกำลังกาย คำถามนี้มักจะมีคนชอบถามอยู่เสมอๆ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกีฬา ได้ค้นหาคำตอบ เพื่อให้ทราบว่าทำไมคนเราจึงต้องเล่นกีฬา มีแรงจูงใจอะไรที่เป็นสาเหตุให้คนเล่นกีฬา ในที่นี้จะสรุปถึงสาเหตุของคน que เริ่มเล่นกีฬาและยังเล่นอยู่เสมอ ดังต่อไปนี้

1. แรงจูงใจของคน que เริ่มเล่นกีฬา

1.1 สาเหตุทางความสวยงาม อยากให้ร่างกายสวยงาม มีสมรรถภาพดี เป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม

1.2 สาเหตุทางการแพทย์หรือการเจ็บป่วย เช่น มีอาการของโรคความดันโลหิตสูง ปริมาณคอเลสเตอรอลสูง มีการบาดเจ็บเรื้อรังที่ต้องฟื้นฟูหลังการบาดเจ็บ เพื่อคลายเครียด และเพื่อลดความวิตกกังวล เป็นต้น

1.3 สาเหตุทางสังคม ต้องการมีเพื่อนใหม่ โดยใช้กิจกรรมเป็นสื่อ ต้องการให้คนในกลุ่มยอมรับ เพราะคนในกลุ่มเล่นกีฬาต้องการยกระดับสถานภาพทางสังคม เพื่อให้ได้มาซึ่งชื่อเสียงเงินทอง เกียรติยศ และการยอมรับของสังคม

1.4 สาเหตุทางทัศนคติ มองเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการออกกำลังกายที่จะทำสุขภาพดีขึ้น มองเห็นถึงประโยชน์และคุณค่าของการออกกำลังกาย

2. แรงจูงใจของคนที่ยังเล่นกีฬา

2.1 สาเหตุทางจิตวิทยา เกิดแรงจูงใจด้วยตนเอง เป็นคนที่ชอบความสนุกสนาน ร่าเริง กล้าแสดงออก ชอบการเป็นผู้นำ หรือชอบกิจกรรมที่มีการแข่งขันกับคนอื่น เห็นว่าตนเองมีความสามารถเป็นที่ยอมรับของสังคม และมีความภาคภูมิใจในตนเองเมื่อประสบความสำเร็จจากการเล่นกีฬา

2.2 สาเหตุทางสรีรวิทยา เมื่อเล่นกีฬาในระยะเวลาหนึ่งแล้วร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ร่างกายได้สัดส่วน กระฉับกระเฉง อารมณ์แจ่มใส เหนื่อยน้อยลง สุขภาพโดยทั่วๆ ไปดีขึ้น

2.3 สาเหตุทางสิ่งแวดล้อมและสังคม สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ เอื้ออำนวยความสะดวกในการเล่นกีฬา หรืออยู่ในครอบครัวที่ชอบเล่นกีฬา และสังคมนั้นสนับสนุนให้เล่นกีฬาจากที่ได้กล่าวมาสรุปได้ คือ คนที่เริ่มเล่นกีฬาและคงยังเล่นกีฬาอยู่ ตลอดจนจะเลิกเล่นกีฬาแล้วนั้น จำเป็นต้องมีแรงจูงใจเป็นสาเหตุทำให้แสดงพฤติกรรมออกมา แรงผลักดันที่ออกมา นั้นจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสมรรถภาพของแต่ละบุคคล

8. แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

ดนัย ยาหอม (2538: 20-22) การสร้างแรงจูงใจ หรือการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับ นักกีฬานั้นที่ทำการฝึกซ้อม นั้นย่อมเป็นเหตุผลที่สำคัญหลายประการที่ช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ด้วยเหตุผลเช่นนี้เอง ผู้ฝึกสอนหรือโค้ชทั้งหลายจึงเปิดโอกาสให้นักกีฬา ที่ตนเองฝึกซ้อมนั้น ได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น ได้มีส่วนร่วมในการทดลอง ความสามารถของตนเอง ได้มีส่วนร่วมในความสนุกสนานทั้งภายในและภายนอกค่ายฝึกซ้อม ตลอดจนมีโอกาสได้เข้าร่วมในการวางแผนการฝึกซ้อมและแข่งขันบ้างเป็นครั้งคราว เป็นต้น

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 76-77) ได้กล่าวถึง วิธีการสร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิดความสำเร็จ ในการแข่งขันกีฬาไว้ว่า

1. ให้นักกีฬาได้ประสบการณ์แห่งความสำเร็จอย่างทั่วถึงกันในการกีฬา การจัด สภาพแวดล้อมในการกีฬาประสบความสำเร็จ ซึ่งทำให้เพิ่มแรงจูงใจในการเล่นกีฬามากยิ่งขึ้น
2. ให้นักกีฬามีโอกาสรับผิดชอบ ในการรับผิดชอบในการตั้งกฎเกณฑ์ในการตัดสินใจ ทำให้นักกีฬามีโอกาสควบคุมความประพฤติของตนเอง และเกิดความรู้สึกว่าได้ประสบความสำเร็จ
3. ให้คำชมเชยทั้งคำพูด และท่าทาง และควรใช้บ่อยๆ ให้นักกีฬาได้รับรู้ถึงการมีส่วน ช่วยเหลือทีม เน้นบทบาทความสำคัญของแต่ละคนที่มีต่อความสำเร็จของทีม และทำให้นักกีฬามี ความรู้สึกที่ตนเองมีค่า
4. การตั้งจุดมุ่งหมายต้องเป็นจุดมุ่งหมายที่เป็นจริง และสามารถทำได้ด้วยความ พยายาม มีการประเมิน มีการปรับปรุงว่านักกีฬาได้บรรลุจุดมุ่งหมายเพียงใด
5. มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการฝึก ทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ทำให้การฝึกซ้อม เกิดความสนุกสนาน ทำให้นักกีฬาได้ค้นพบสิ่งใหม่ๆ
6. การทำให้เกิดความสนุกสนาน เกิดความสมดุลระหว่างความสามารถของนักกีฬา กับความยากง่ายของการฝึก ทำลายความสามารถ เกิดอาการลงเล่น ซ้อม และอยากแข่งขัน

ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532: 51-53) ได้กล่าวถึง นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อม และแข่งขันว่าย่อมมีเหตุผล ซึ่งเกิดจากการสร้างแรงจูงใจที่แตกต่างกัน ความพอใจที่ทำให้เขา ประสบความสำเร็จที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึก คือ

1. ความรู้สึกเกิดความภูมิใจในตนเอง (Personal Pride) ความภาคภูมิใจเป็นแรงจูงใจ อย่างหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ก็จะขยันฝึกซ้อม เพื่อที่จะให้ตนมีขีดความสามารถสูงสุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อความสำเร็จในการแข่งขัน
2. ความรู้สึกเพื่อฝัน (Self Image) มนุษย์เราที่เกิดมา ไม่ว่าจะเป็นคนธรรมดาหรือ เป็นนักกีฬาก็ตาม ย่อมจะมีความเพื่อฝัน ความอยาก ด้วยกันทั้งนั้น หากจะแยกความอยากหรือ ความรู้สึกเพื่อฝันที่เกี่ยวกับนักกีฬาแล้ว สามารถแยกความรู้สึกออกได้เป็น 2 ทางด้วยกัน คือ ความรู้สึกอยากที่เกิดขึ้นกับตัวเองและความรู้สึกอยากที่มีต่อบุคคลอื่นหรือเพื่อนร่วมทีมนักกีฬาที่

สร้างจินตนาการของความรู้สึกเพื่อฝันนี้ มักจะเคร่งครัดกับตนเองเป็นพิเศษในการฝึกซ้อมและกฎระเบียบต่างๆ เพราะเขามีความรู้สึกอยากที่จะเห็นตนเองประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกีฬา ระดับแชมป์เปี้ยนต่างๆ ทั้งหลาย อีกพวกหนึ่งจะเคร่งครัดกับตนเองเพื่อไม่ให้ทีมหรือเพื่อนร่วมทีมตกต่ำ หรือถูกตำหนิจากเพื่อนและพวกนี้ยังรู้สึกว่ หากตนมีความขยันและมีการพัฒนาแล้วจะสามารถช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้มากอีกด้วย ดังนั้น ความรู้สึกเพื่อฝันนี้ก็คือแรงจูงใจแบบหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาเกือบทุกคน

3. ความรู้สึกว่ตนถูกลบหลู่หรือผูกพยาบาท (The Sense of Humiliation and Revenge) หากนักกีฬาคนใดคนหนึ่งเกิดความพ่ายแพ้ หรือล้มเหลวจากการแข่งขัน นักกีฬาคนนั้นจะมีความรู้สึกว่ได้สูญเสียเกียรติยศที่มีอยู่ไป ความรู้สึกนั้นจะเป็นแรงกระตุ้นอย่างหนึ่งที่ทำให้อยากแก้ตัวหรือแก้แค้นหากมีโอกาจริง จากการถูกลบหลู่จึงเกิดแรงกระตุ้นให้มีจิตใจผูกพยาบาทเตือนตนอยู่เสมอทำให้ฝึกซ้อมหนักขึ้นอยู่ตลอดเวลา เพื่อจะกู้ชื่อเสียงและเกียรติยศที่สูญเสียไปนั้นกลับคืนมานับเป็นแรงจูงใจที่เป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่อีกอย่างหนึ่ง

4. ความต้องการที่อยากจะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับนักกีฬามีมากมายหลายอย่าง เป็นต้นว่า นักกีฬาบางคนอาจมีความต้องการที่จะยกระดับมาตรฐานของตนเองให้สูงขึ้นในทุกๆ ด้าน เช่น ระดับการเล่นของตนเอง ระดับฐานะทางเศรษฐกิจสังคม ระดับของหน้าที่การงานและอื่นๆ ด้วยเหตุที่มีแรงจูงใจเป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในตัวแล้วจึงเป็นแรงขับที่ตืออย่างหนึ่ง ที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) ลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง และการค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเองเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งซึ่งจะเป็นผลส่งให้นักกีฬาเหล่านั้นประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อม และการแข่งขัน นักกีฬาจะฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อให้ความพร้อมทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น ที่สุดขณะฝึกซ้อมก็จะค้นพบสิ่งใหม่ขึ้นกับตนเองอย่างไม่คาดฝัน ยิ่งทำให้เพิ่มความภาคภูมิใจ และเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น แรงจูงใจชนิดนี้จะเป็นแรงขับที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันด้วย

6. ความปรารถนาที่จะเอาชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาระดับแชมป์จะมีพลังที่ซ่อนเร้นอย่างหนึ่งกระตุ้นเตือนให้รู้สึกสำนึกอยู่ตลอดเวลา ให้ตัวเขาต้องฝึกหนัก นั่นคือ ความปรารถนาที่อยากจะได้รับชัยชนะในการแข่งขันนั้นๆ เพราะชัยชนะเหล่านั้นคือเครื่องชี้ให้สังคมได้เห็นว่า เขาคือผู้ยิ่งใหญ่ในสนามแข่งขันละอาจมีมาซึ่งผลตอบแทนอื่นๆ อีก เช่น รางวัลตำแหน่งหน้าที่การงาน ระดับความเป็นอยู่ สภาพทางสังคม สิ่งแวดล้อม และอื่นๆ แรงจูงใจชนิดนี้ก็มีส่วนอย่างมาก ที่ช่วยผลักดันให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันได้เช่นกัน

9. ความรู้เกี่ยวกับฟุตบอล

ฟุตบอล (Football) หรือ ซอคเกอร์ (Soccer) เป็นกีฬาที่มีผู้สนใจที่จะชมการแข่งขันและเข้าร่วมเล่นมากที่สุดในโลก ชนชาติใดเป็นผู้กำเนิดกีฬานี้ขึ้นอย่างแท้จริงนั้นไม่อาจจะยืนยันได้แน่นอนเพราะแต่ละชนชาติต่างยืนยันว่าเกิดจากประเทศของตน แต่ในประเทศฝรั่งเศสและประเทศอิตาลี ได้มีการละเล่นชนิดหนึ่งที่เรียกว่า "ซูลอ" (Soule) หรือ จิโอโค เดล คาลซิโอ (Gioco Del Calcio) มีลักษณะการเล่นที่คล้ายคลึงกับกีฬาฟุตบอลในปัจจุบัน ทั้งสองประเทศอาจจะถกเถียงกันว่ากีฬาฟุตบอลถือกำเนิดจากประเทศของตน อันเป็นการหาข้อยุติไม่ได้ เพราะขาดหลักฐานยืนยันอย่างแท้จริง

ดังนั้น ประวัติของกีฬาฟุตบอลที่มีหลักฐานที่แท้จริงสามารถจะอ้างอิงได้ เพราะการเล่นที่มีกติกาการแข่งขันที่แน่นอน คือประเทศอังกฤษ เพราะประเทศอังกฤษตั้งสมาคมฟุตบอลในปี พ.ศ. 2406 และฟุตบอลอาชีพของอังกฤษเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2431 วิวัฒนาการด้านฟุตบอลจะเป็นไปพร้อมกับความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ตลอดมา เมื่อ 900 ปีกว่ามาแล้ว ประเทศอังกฤษได้ตกอยู่ในความปกครองของพวกเคนส์ เชื้อสายโรมัน ซึ่งยกกองทัพมาตีหมู่เกาะอังกฤษตอนใต้ และได้ปกครองเรื่อยมาจนถึงปี พ.ศ. 1589 อังกฤษเริ่มเข้มแข็งขึ้น และสามารถขับไล่พวกเคนส์ออกจากประเทศได้ หลังจากนั้น 2-3 ปี อังกฤษจึงเริ่มปรับปรุงประเทศเป็นการใหญ่ มีการขุดอุโมงค์ตามพื้นที่หลายแห่ง ซึ่งในการขุดอุโมงค์คนงานคนหนึ่งได้ขุดไปพบกะโหลกศีรษะในบริเวณที่เคยเป็นสนามรบ และเป็นที่ฝังศพของพวกเคนส์มาก่อนทุกคนในที่นั้นแน่ใจว่าเป็นกะโหลกศีรษะของพวกเคนส์ อารมณ์แค้นจึงเกิดขึ้นทันทีเมื่อต่างคนต่างคิดถึงเหตุการณ์ที่ถูกพวกเคนส์ กดขี่ทารุณจิตใจ คนอังกฤษในสมัยนั้นด้วยเหตุผลนี้ คนงานคนหนึ่งจึงเตะกะโหลกศีรษะนั้นทันที ส่วนคนอื่นๆ ที่อยู่ในบริเวณนั้นก็พากันหยุดงานชั่วคราว แล้วหันมาเตะกะโหลกศีรษะเป็นการใหญ่ เพื่อระบายอารมณ์แค้นที่เก็บไว้อย่างสนุกสนาน ผลที่สุดเมื่อพวกนี้หาคะโหลกศีรษะเตะกันไม่ได้ก็เอาถุงลมของวัวมาทำเป็นลูกกลมขึ้นเตะแทนกะโหลกศีรษะ ปรากฏว่าเป็นที่รื่นเริงสนุกสนานกันมาก

ประวัติฟุตบอลในประเทศไทย

กีฬาฟุตบอลในประเทศไทย ได้มีการเล่นตั้งแต่สมัย "พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว" รัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เนื่องจากสมัยรัชกาลที่ 5 พระองค์ได้ส่งพระเจ้าลูกยาเธอ พระเจ้าหลานยาเธอ และข้าราชการไปศึกษาวิชาการด้านต่างๆ ที่ประเทศอังกฤษ และผู้ที่นำกีฬาฟุตบอลกลับมายังประเทศไทยเป็นคนแรกคือ "เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี (สนั่น เทพหัสดิน ณ อยุธยา)" หรือที่ประชาชนชาวไทยมักเรียกชื่อสั้นๆว่า "ครูเทพ" ซึ่งท่านได้แต่งเพลงกราวกีฬาที่พร้อมไปด้วยเรื่องน้ำใจนักกีฬาอย่างแท้จริง เชื่อกันว่าเพลงกราวกีฬาที่ครูเทพแต่งไว้นี้จะต้องเป็น "เพลงอมตะ" และจะต้องคงอยู่คู่ฟ้าไทย เมื่อปี พ.ศ. 2454-2458 ท่านได้ดำรงตำแหน่งเป็นเสนาบดีกระทรวงธรรมการครั้งแรก เมื่อท่านได้นำฟุตบอลเข้ามาเล่นในประเทศไทยได้มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ มากมาย โดยหลายคนกล่าวว่า ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ไม่เหมาะสมกับประเทศที่มีอากาศร้อน เหมาะสมกับประเทศที่มีอากาศหนาวมากกว่า และเป็นเกมที่ทำให้เกิดอันตรายต่อผู้เล่น

และผู้ชมได้ง่าย ซึ่งข้อวิจารณ์ดังกล่าวถ้ามองอย่างผิวเผินอาจคล้อยตามได้ แต่ภายหลังข้อกล่าวหาดังกล่าวก็ได้ค่อยหมดไป จนกระทั่งกลายเป็นกีฬาอดนิยมนที่สุดของประชาชนชาวไทยและชาวโลกทั่วทุกมุมโลก

พ.ศ. 2440 รัชกาลที่ 5 ได้เสด็จนิวัติพระนคร กีฬาฟุตบอลได้รับความสนใจมากขึ้น จากบรรดาข้าราชการบรรดาครูอาจารย์ ตลอดจนชาวอังกฤษในประเทศไทยและผู้สนใจชาวไทยจำนวนมากขึ้นเป็นลำดับกรอกรอบกับครูเทพท่านได้เพียรพยายามปลูกฝังการเล่นฟุตบอลในโรงเรียนอย่างจริงจัง และแพร่หลายมากในโอกาสต่อมา

พ.ศ. 2443 (รศ.119) การแข่งขันฟุตบอลเป็นทางการครั้งแรกของไทยได้เกิดขึ้น เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2443 (รศ.119) ณ สนามหลวง ซึ่งเป็นสถานที่ออกกำลังกายและประกอบงานพิธีต่างๆ การแข่งขันฟุตบอลคู่ประวัติศาสตร์ของไทย ระหว่าง "ชุดบางกอก" กับ "ชุดกรมศึกษาธิการ" จากกระทรวงธรรมการหรือเรียกชื่อการแข่งขันครั้งนี้ว่า "การแข่งขันฟุตบอลตามข้อบังคับของแอสโซซิเอชัน" เพราะสมัยก่อนเรียกว่า "แอสโซซิเอชันฟุตบอล" (ASSOCIATIONS FOOTBALL) สมัยปัจจุบันอาจเรียกได้ว่า "การแข่งขันฟุตบอลของสมาคม" หรือ "ฟุตบอลสมาคม" ผลการแข่งขันฟุตบอลนัดพิเศษดังกล่าวปรากฏว่า "ชุดกรมศึกษาธิการ" เสมอกับ "ชุดบางกอก" 2-2 (ครั้งแรก 1-0) ต่อมาครูเทพท่านได้วางแผนการจัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนอย่างเป็นทางการพร้อมแปลกติกาฟุตบอลแบบสากลมาใช้ในการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนครั้งนี้ด้วย

พ.ศ. 2444 (รศ.120) หนังสือวิทยาสารเล่มที่ 1 ตอนที่ 7 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2444 ได้ตีพิมพ์เผยแพร่เรื่องกติกาการแข่งขันฟุตบอลสากลและการแข่งขันอย่างเป็นทางการแบบแผนสากล การแข่งขันฟุตบอลนักเรียนครั้งแรกของประเทศไทยได้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2444 นี้ ผู้เข้าแข่งขันต้องเป็นนักเรียนชายอายุไม่เกิน 20 ปี ใช้วิธีจัดการแข่งขันแบบน็อกเอาต์ หรือแบบแพ้คัดออก (KNOCKOUT OR ELIMINATIONS) ภายใต้การดำเนินการจัดการแข่งขันของ "กรมศึกษาธิการ" สำหรับทีมชนะเลิศติดต่อกัน 3 ปี จะได้รับโล่รางวัลเป็นกรรมสิทธิ์

พ.ศ. 2448 (รศ.124) เดือนพฤศจิกายน สามัคยาจารย์สมาคม ได้เกิดขึ้นครั้งแรกเป็นการแข่งขันฟุตบอลของบรรดาครูและสมาชิกครู โดยใช้ชื่อว่า "ฟุตบอลสามัคยาจารย์"

พ.ศ. 2450-2452 (รศ.126-128) ผู้ตัดสินฟุตบอลชาวอังกฤษชื่อ "มร.อี.เอส.สมิธ" อดีตนักฟุตบอลอาชีพได้มาทำการตัดสินในประเทศไทย เป็นเวลา 2 ปี ทำให้คนไทยโดยเฉพาะครูอาจารย์ และผู้สนใจได้เรียนรู้กติกาและสิ่งใหม่ๆ เพิ่มขึ้นมาก

พ.ศ. 2451 (รศ.127) มีการจัดการแข่งขัน "เตะฟุตบอลไกล" ครั้งแรก

พ.ศ. 2452 (รศ.128) พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงสวรรคต เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2452 นับเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของผู้สนับสนุนฟุตบอลไทยในยุคนั้นซึ่งต่อมาในปีนี้ กรมศึกษาธิการก็ได้ประกาศใช้วิธีการแข่งขัน "แบบพบกันหมด" (ROUND ROBIN) แทนวิธีจัดการแข่งขันแบบแพ้คัดออกสำหรับคะแนนที่ใช้นับเป็นแบบของ

แคนาดา (CANADIAN SYSTEM) คือ ชนะ 2 คะแนน เสมอ 1 คะแนน แพ้ 0 คะแนน และยังคงใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน ต่อมาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 6 พระองค์ทรงมีความสนพระทัยกีฬาฟุตบอลเป็นอย่างมาก ถึงกับทรงกีฬาฟุตบอลเอง และทรงตั้งทีมฟุตบอลส่วนพระองค์เองชื่อทีม "เสือป่า" และได้เสด็จพระราชดำเนินประทับทอดพระเนตรการแข่งขันฟุตบอลเป็นพระราชกิจวัตรเสมอมา โดยเฉพาะมวยไทยพระองค์ทรงเคย ปลอมพระองค์เป็นสามัญชนขึ้นต่อมวยไทยจนได้ฉายาว่า "พระเจ้าเสือป่า" พระองค์ท่านทรงพระปรีชาสามารถมาก จนเป็นที่ยกย่องของพสกนิกรทั่วไปจนตราบนับพันปี จากพระราชกิจวัตรของพระองค์รัชกาลที่ 6 ทางด้านฟุตบอลนับได้ว่าเป็นยุคทองของไทยอย่างแท้จริง อีกทั้งยังมีการเผยแพร่ข่าวสาร หนังสือพิมพ์ และบทความต่างๆ ทางด้านฟุตบอลอย่างแพร่หลาย

พ.ศ. 2457 (รศ.133) พระยาโอวาทวรดิษฐ์ (หม่อมผลพันธุ์ทิพย์) หรือนามปากกา "ครูทอง" ได้เขียนบทความกีฬา "เรื่องจรรยาของผู้เล่นและผู้ดูฟุตบอล" และ "คุณพระวรเวทย์ พิสิฐ" (วรเวทย์ ศิวะศรียานนท์) ได้เขียนบทความกีฬา "เรื่องการเล่นฟุตบอล" และ "พระยาพาณิศาสดาจารย์" (อุ๋ พรหมประสิทธิ์) ได้เขียนบทความกีฬาที่ประทับใจชาวไทยอย่างยิ่ง "เรื่องอย่าสำหรับนักเลงฟุตบอล"

พ.ศ. 2458 (รศ.134) ประชาชนชาวไทยสนใจกีฬาฟุตบอลอย่างกว้างขวาง เนื่องจากกรมศึกษาธิการได้พัฒนาวิธีการเล่น วิธีจัดการแข่งขัน การตัดสิน กติกาฟุตบอลที่สากลยอมรับ ตลอดจนระเบียบการแข่งขันที่รัดกุมยิ่งขึ้น และผู้ใหญ่ในวงการให้ความสนใจอย่างแท้จริงนับตั้งแต่พระองค์รัชกาลที่ 6 เองลงมาถึงพระบรมวงศานุวงศ์จนถึงสามัญชน และชาวต่างชาติ และในปี พ.ศ. 2458 จึงได้มีการแข่งขันฟุตบอลประเภทสโมสรครั้งแรก เป็นการชิงถ้วยพระราชทาน และเรียกชื่อการแข่งขันฟุตบอลประเภทนี้ว่า "การแข่งขันฟุตบอลถ้วยทองของหลวง" การแข่งขันฟุตบอลสโมสรนี้เป็นการแข่งขันระหว่างทหาร-ตำรวจ-เสือป่า ซึ่งผู้เล่นจะต้องมีอายุเกินกว่าระดับที่นักเรียนนับว่าเป็นการเพิ่มประเภทการแข่งขันฟุตบอลราชกรีฑาสโมสร หรือสปอร์ตคลับ นับได้ว่าเป็นสโมสรแรกของไทยและเป็นศูนย์รวมของชาวต่างประเทศในกรุงเทพฯ ซึ่งยังอยู่ในปัจจุบัน และสโมสรสปอร์ตคลับ เป็นศูนย์กลางของกีฬาหลายประเภท โดยเฉพาะกีฬาฟุตบอลได้มีผู้เล่นระดับชาติจากประเทศอังกฤษมาเข้าร่วมทีมอยู่หลายคน เช่น มร.เอ.พี.โคลปี. อาจารย์โรงเรียนราชวิทยาลัย นับได้ว่าเป็นทีมฟุตบอลที่ดี มีความพร้อมมากทั้งทางด้านผู้เล่น งบประมาณ และสนามแข่งขันมาตรฐาน จึงต้องเป็นเจ้าภาพให้ทีมต่างๆของไทยเรามาเยือนอยู่เสมอ ทำให้วงการฟุตบอลไทยในยุคนั้นได้พัฒนายิ่งขึ้น และรัชกาลที่ 6 ทรงสนพระทัย โดยเสด็จมาเป็นองค์ประธานพระราชทานรางวัลเป็นพระราชกิจวัตร ทำให้ประชาชนเรียกการแข่งขันสมัยนั้นว่า "ฟุตบอลหน้าพระที่นั่ง" และระหว่างพักครั้งเวลาที่มีการแสดง "พวกฟุตบอลตลกหลวง" นับเป็นพิธีขึ้นขอบของปวงชนชาวไทยสมัยนั้นเป็นอย่างยิ่ง และการแข่งขันฟุตบอลสโมสรครั้งแรกนี้ มีทีมสมัครเข้าร่วมแข่งขันจำนวน 12 ทีม ใช้เวลาในการแข่งขัน 46 วัน (11 กันยายน - 27 ตุลาคม 2458) จำนวน 29 แมตช์ ณ สนามเสือป่า ถนนหน้าพระลาน สวนดุสิต กรุงเทพมหานคร หรือสนามหน้ากอง

อำนาจการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ ปัจจุบันพระองค์รัชกาลที่ 6 ได้ทรงโปรดเกล้าแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการแข่งขันนับว่าฟุตบอลไทยมีระบบในการบริหารมานาน นับถึง 72 ปี ความเจริญก้าวหน้าของฟุตบอลภายในประเทศได้แผ่ขยายกว้างขวางทั่วประเทศไปสู่สโมสรกีฬาต่างจังหวัดหรือชนบทอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นที่นิยมกันทั่วไปภายใต้การสนับสนุนของรัชกาลที่ 6 และพระองค์ท่านทรงเล็งเห็นกาลไกลว่าควรที่จะตั้งศูนย์กลางหรือสมาคมอย่างมีระบบแบบแผนที่ดี โดยมีคณะกรรมการบริหารสมาคมและทรงมีพระบรมราชโองการก่อตั้ง "สโมสรคณะฟุตบอลสยาม" ขึ้นมาโดยพระองค์และพระบรมวงศานุวงศ์ทรงเล่นฟุตบอลเอง รัชกาลที่ 6 ได้ทรงมีวัตถุประสงค์ของการก่อตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยขึ้นคือ เพื่อให้ผู้เล่นฟุตบอลมีพละกำลังที่สมบูรณ์ เพื่อก่อให้เกิดความสามัคคี เพื่อก่อให้เกิดไหวพริบ และเพื่อเป็นการศึกษากลยุทธ์ในการรุกและการรับ จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว นับเป็นสิ่งที่ผลักดันให้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยดำเนินกิจการเจริญก้าวหน้ามาจนตราบนับถึงทุกวันนี้ พ.ศ. 2458 (ร.ศ.134) การแข่งขันระหว่างชาติครั้งแรกของประเทศไทย เมื่อวันอังคารที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2458 ณ สนามราชกรีฑาสโมสร (สนามม้าปทุมวันปัจจุบัน) ระหว่าง "ทีมชาติสยาม" กับ "ทีมราชกรีฑาสโมสร" ต่อหน้าพระที่นั่ง และมี "มร. ดักลาส โรเบิร์ตสัน" เป็นผู้ตัดสิน ซึ่งผลการแข่งขันปรากฏว่าทีมชาติสยามชนะทีมราชกรีฑาสโมสร 2-1 ประตู (ครั้งแรก 0-0) และครั้งที่ 2 เมื่อวันเสาร์ที่ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2458 เป็นการแข่งขันระหว่างชาตินัดที่ 2 แบบเหย้าเยือนต่อหน้าพระที่นั่ง ณ สนามเสือป่าสวนดุสิต และผลปรากฏว่าทีมชาติสยามเสมอกับทีมราชกรีฑาสโมสร หรือทีมรวมต่างชาติ 1-1 ประตู (ครั้งแรก 0-0)

สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย (THE FOOTBALL ASSOCIATION OF THAILAND) มีวิวัฒนาการตามลำดับ ดังต่อไปนี้

พ.ศ. 2459 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยขึ้นเมื่อวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2459 และตราข้อบังคับขึ้นใช้ในสนามฟุตบอลแห่งประเทศไทยด้วยซึ่งมีชื่อย่อว่า ส.ฟ.ท. และเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า "THE FOOTBALL ASSOCIATION OF THAILAND UNDER THE PATRONAGE OF HIS MAJESTY THE KING" ใช้อักษรย่อว่า F.A.T. และสมาคมฯ จัดการแข่งขันถ้วยใหญ่และถ้วยน้อยเป็นครั้งแรกในปีนั้นด้วย

พ.ศ. 2468 เป็นภาคีสมาชิกสมาพันธ์ฟุตบอลระหว่างชาติ เมื่อวันที่ 23 มิถุนายน พุทธศักราช 2468 ชุดฟุตบอลเสือป่าพรานหลวง ได้รับถ้วยของ พระยาประสิทธิ์ศุภการ (เจ้าพระยารามราชนพ) ซึ่งเล่นกับชุดฟุตบอลกรมทหารรักษาวัง เมื่อ พ.ศ.2459-2460 ได้รับไว้เป็นกรรมสิทธิ์โดยชนะ 2 ปีติดต่อกัน

พ.ศ. 2499 การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับ ครั้งที่ 3 และเรียกว่าข้อบังคับลักษณะปกครอง

พ.ศ. 2499 สมาคมฟุตบอลฯ ได้สิทธิ์ส่งทีมฟุตบอลชาติไทยเข้าร่วมการแข่งขัน "กีฬาโอลิมปิก" ครั้งที่ 16 นับเป็นครั้งแรกที่ประเทศไทยมีสิทธิ์เข้าร่วมการแข่งขัน เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2499 ณ นครเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย

พ.ศ. 2500 เป็นภาคีสมาชิกสมาพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย ซึ่งมีชื่อย่อว่า เอเอฟซี และเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า "ASIAN FOOTBALL CONFEDERATION" ใช้อักษรย่อว่า A.F.C.

พ.ศ. 2501 การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับลักษณะปกครอง ครั้งที่ 4 พ.ศ. 2503 การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับลักษณะปกครอง ครั้งที่ 5 พ.ศ. 2504-ปัจจุบัน สมาคมฟุตบอลฯ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลถ้วยน้อย และถ้วยใหญ่ ซึ่งภายหลังได้จัดการแข่งขันแบบเดียวกันของสมาคมฟุตบอลอังกฤษ คือจัดเป็นประเภทถ้วยพระราชทาน ก, ข, ค, และ ง และยังจัดการแข่งขันประเภทอื่นๆ อีกเช่น ฟุตบอลนักเรียน ฟุตบอลเตรียมอุดม ฟุตบอลอาชีวะ ฟุตบอลเยาวชนและอนุชน ฟุตบอลอุดมศึกษา ฟุตบอลเอฟเอคัพ ฟุตบอลควีนส์คัพ ฟุตบอลคิงส์คัพ เป็นต้น ฯลฯ นอกจากนี้ยังได้จัดการแข่งขัน และส่งทีมเข้าร่วมกับทีมนานาชาติมากมายจนถึงปัจจุบัน

พ.ศ. 2511 สมาคมฟุตบอล ได้สิทธิ์ส่งทีมฟุตบอลชาติไทยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเป็นครั้งที่ 2 เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2511 ณ ประเทศเม็กซิโก

พ.ศ. 2514 การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับลักษณะปกครอง ครั้งที่ 6 ชุดฟุตบอลทีมชาติไทย ชุดแรกที่เดินทางไปแข่งขัน "กีฬาโอลิมปิก" ครั้งที่ 16 ณ นครเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2499

พ.ศ. 2531 สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ได้มีโครงการจัดการแข่งขันฟุตบอลภายในประเทศ รวมทั้งเชิญทีมต่างประเทศเข้าร่วมแข่งขัน และส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันในต่างประเทศตลอดปีสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ได้สร้างเกียรติยศชื่อเสียง เป็นที่ปรากฏและประจักษ์แก่มวลสมาชิกฟุตบอลนานาชาติ ตัวอย่าง ประเทศเกาหลีได้จัดฟุตบอลเพรสซิเด็นคัพนี้ได้เชิญทีมฟุตบอลชาติไทยเท่านั้น แสดงว่าสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ได้บริหารทีมฟุตบอลเป็นทีมที่มีมาตรฐานสูงสุดจนเป็นที่ยอมรับของเอเชียในปัจจุบัน สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ได้วางแผนพัฒนาทีมฟุตบอลชาติไทยให้ยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้น โดยมีโครงการทีมฟุตบอลชาติไทยชุดถาวรของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ฟุตบอลชาติไทย ซึ่งนักฟุตบอลทุกคนของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย จะได้รับเงินเดือน เดือนละ 3,000บาท ในช่วงปี 2530-2531 นอกจากนี้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ได้วางแผนพัฒนาเกี่ยวกับการฝึกซ้อมและแข่งขันฟุตบอลโดยนำเอาเทคโนโลยีใหม่ๆ เข้ามาช่วยในการฝึกด้วยตลอดจนถึงปัจจุบัน

ที่มา: สมาคมฟุตบอลเพชรบุรี. 2555. *ประวัติฟุตบอล*. ออนไลน์.

10. ความเป็นมาของการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี

การแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคีเริ่มจากการแข่งขันกีฬาว่ายน้ำเมื่อเดือนมกราคม 2519 ระหว่างโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ใช้ชื่อว่า การแข่งขัน “ว่ายน้ำสาธิต-สามัคคี” โดยอาจารย์พลศึกษาของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรฝ่ายประถม ซึ่งได้แก่ อาจารย์สุกรี รอดโพธิ์ทอง อาจารย์อุตร รัตนภักดิ์ อาจารย์ศรีประภา สารคุณ (แม่นสงวน) อาจารย์ สุภารัตน์ วรทอง สรุปล แนวความคิดร่วมกัน ให้มีการแข่งขันว่ายน้ำสาธิตขึ้น เพื่อเชื่อมความสามัคคี ก่อให้เกิดประโยชน์ ในการพัฒนาบุคลิกภาพ มีการพัฒนาการทางด้านร่างกายและจิตใจ รวมทั้งลักษณะนิสัยที่ดีมีน้ำใจ นักกีฬาตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการว่ายน้ำไปสู่ระดับที่สูงขึ้น ทั้งนี้ โดยได้รับความเห็นชอบและอนุมัติในหลักการจากอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนสาธิตทั้ง 4 แห่ง ซึ่ง ได้แก่ อาจารย์รุจิระ สุภรณ์ไพบูลย์ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศาสตราจารย์ ดร.อุบล เรียงสุวรรณ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์คุณหญิง สมจิตต์ ศรีชัยรัตน์ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน และอาจารย์ละออ การณะวนิช อาจารย์ใหญ่ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรฝ่ายประถม จัดให้มีการแข่งขันประจำปี โดยผลัดเปลี่ยน หมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพและถือว่าอาจารย์ใหญ่ทั้ง 4 แห่ง เป็นคณะกรรมการอำนวยการจัดการแข่งขันถาวร สำหรับคณะกรรมการจัดการแข่งขันฝ่ายต่างๆ จากโรงเรียนสาธิตทั้ง 4 แห่งร่วมเป็น คณะกรรมการ อาจารย์จากโรงเรียนเจ้าภาพเป็นประธานจัดการแข่งขัน ประชุมปรึกษาหารือ ทำงานร่วมกัน จึงเกิดเป็นระเบียบและข้อบังคับต่างๆ ของการจัดการแข่งขันและพัฒนามาจนถึง ปัจจุบัน ซึ่งปัจจุบันมีโรงเรียนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาทั้งหมด 19 แห่ง ดังต่อไปนี้

1. โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
2. โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตกำแพงแสน ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
3. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น
4. โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)
5. โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)
6. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
7. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร
8. โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ”มหาวิทยาลัยบูรพา
9. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม)
10. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)

11. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)
12. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง
13. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
14. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
15. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
16. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร
17. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร (ประถม)
18. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
19. โรงเรียนอนุกูลนาควิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยา

เขตปัตตานี

ประวัติการเป็นเจ้าภาพจัดแข่งขันกีฬาสานักคึกคัก ดังตาราง 1

ตาราง 1 ประวัติการเป็นเจ้าภาพจัดแข่งขันกีฬาสานักคึกคัก

ครั้งที่	เจ้าภาพ/โรงเรียน	วันที่แข่งขัน	สถานที่แข่งขัน
1	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	พ.ศ. 2519	สระว่ายน้ำจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2	สาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	14 ม.ค. 2521	สระว่ายน้ำจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเกษตร-ศาสตร์
3	สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน	20 ม.ค. 2522	สระว่ายน้ำโอลิมปิก กรมพลศึกษา
4	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	26 ม.ค. 2523	สระว่ายน้ำจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5	สาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	17 ม.ค. 2524	สระว่ายน้ำจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเกษตร-ศาสตร์
6	สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน และสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	16 ม.ค. 2525	สระว่ายน้ำจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเกษตร-ศาสตร์

ตาราง 1 (ต่อ)

ครั้งที่	เจ้าภาพ/โรงเรียน	วันที่แข่งขัน	สถานที่แข่งขัน
7	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	29 ม.ค. 2526	สระว่ายน้ำจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
8	สาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	28 ม.ค. 2527	สระว่ายน้ำจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
9	สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	19 ม.ค. 2528	สระว่ายน้ำจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
10	สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน	17 ม.ค. 2529	สนามกีฬา (ไทย-ญี่ปุ่น)
11	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	23 ม.ค. 2530	สระโอลิมปิก กรีฑา สถานแห่งชาติ
12	สาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	26 ก.ย. 2530	สนามจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
13	สาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา บางแสน	10–14 ต.ค. 2531	สนามกีฬากลางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ชลบุรี
14	สาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง	12–17 พ.ย. 2532	สนามกีฬามหาวิทยาลัยรามคำแหง
15	สาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่	12–17 ต.ค. 2533	สนามกีฬามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
16	สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร	3–8 พ.ย. 2534	สนามกีฬาศูนย์เยาวชนกรุงเทพ
17	สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน	พ.ศ. 2535	สนามกีฬา (ไทย-ญี่ปุ่น)
18	สาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น	19–25 ต.ค. 2536	สนามกีฬามหาวิทยาลัยขอนแก่น
19	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	15–20 ต.ค. 2537	สนามกีฬาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง 1 (ต่อ)

ครั้งที่	เจ้าภาพ/โรงเรียน	วันที่แข่งขัน	สถานที่แข่งขัน
20	สาริต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา	20–26 ต.ค. 2538	สนามกีฬามหาวิทยาลัยบูรพา
21	สาริตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	21–26 ต.ค. 2539	สนามกีฬามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
22	สาริตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์	14–28 ต.ค. 2540	สนามกีฬามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
23	สาริตมหาวิทยาลัยรามคำแหง	15–21 พ.ย. 2541	สนามกีฬามหาวิทยาลัยรามคำแหง
24	สาริตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่	17–23 ต.ค. 2542	สนามกีฬามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
25	สาริตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) และสาริตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)	22–28 ต.ค. 2543	สนามมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ศูนย์อภัยรักษ์ จังหวัดนครนายก
26	สาริตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี	17–23 ต.ค. 2544	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
27	สาริตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน	20–2 ต.ค. 2545	ศูนย์กีฬาสหประชาศาสตร์ รังสิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
28	สาริตมหาวิทยาลัยขอนแก่น	15–21 ต.ค. 2546	สนามกีฬามหาวิทยาลัยขอนแก่น
29	สาริตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	17-23 ต.ค. 2547	สนามกีฬาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
30	สาริตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน	15-21 ต.ค. 2548	สนามกีฬามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน

ตาราง 1 (ต่อ)

ครั้งที่	เจ้าภาพ/โรงเรียน	วันที่แข่งขัน	สถานที่แข่งขัน
31	สาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน	15-21 ต.ค. 2549	สนามกีฬามหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
32	สาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่	11-17 ต.ค. 2550	สนามกีฬามหาวิทยาลัย เชียงใหม่
33	สาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง	2-8 พ.ย. 2551	สนามกีฬามหาวิทยาลัย รามคำแหง
34	สาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัย บูรพา	19-25 ต.ค. 2552	สนามกีฬามหาวิทยาลัย บูรพา
35	สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)	17-23 ต.ค. 2553	สนามมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ศูนย์องค์รักษ์ จังหวัดนครนายก
36	สาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม	16-22 ต.ค. 2554	สนามกีฬามหาวิทยาลัย มหาสารคาม
37	สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน	21-27 ต.ค. 2555	ศูนย์กีฬาสหประชาชาติ รังสิต มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์

ที่มา: วิกีพีเดีย. 2551. ประวัติกีฬาสาธิตสามัคคี. ออนไลน์.

11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

11.1 งานวิจัยต่างประเทศ

กิฟฟุเน (พีระเจต รื้อทอง. 2536: 38 อ้างอิงจาก Giffune. 1989) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเข้าร่วมการเล่นกีฬาของโรงเรียนมัธยมศึกษา การศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวกำหนดแรงจูงใจในที่จะเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโรงเรียนมัธยมศึกษาของนักกีฬาฟุตบอล กับนักรักบี้ฟุตบอล และเพื่อแยกแยะตัวกำหนดเหล่านั้นให้เป็นหมวดหมู่ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนและนักกีฬา จำนวน 341 คน ผลการศึกษาพบว่า นักกีฬาโดยทั่วไปเข้าร่วมการแข่งขันจะมีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก

วอร์เรน (พีระเจต ริ้วทอง. 2536: 38 อ้างอิงจาก Warren. 1987) ได้ทำการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ผลการวิจัยทางด้านแรงจูงใจของนักกีฬา ค.ศ 1975-ค.ศ 1986 จากการศึกษาได้รวบรวมรายงานการวิจัย 60 เรื่อง ในระหว่าง ค.ศ 1975-ค.ศ 1986 เพื่อเป็นข้อมูล มาสรุปเป็นทฤษฎี และหลักต่างๆ เพื่อใช้ในการค้นคว้าต่อๆมา ผลการศึกษาพบว่า การเข้าร่วมของนักกีฬาในการแข่งขันมักจะมีความต้องการความสำเร็จ และแรงจูงใจภายนอกมีน้อยกว่าแรงจูงใจภายใน ความสนุกสนานจะเป็นแรงจูงใจขั้นต้น

วินเซนต์และชาลส์ (Vincent; & Charles. 1997) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมแข่งขันฟุตบอลในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาชาย 52 คน นักกีฬาหญิง 46 คน โดยใช้แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า นักกีฬาที่เข้าร่วมเพราะต้องการความสนุกสนาน ปรับปรุงทักษะให้ดีขึ้น และการมีเพื่อนใหม่ นักกีฬาชายที่เข้าร่วมเพราะต้องการมีสมรรถภาพร่างกายที่ดีตามแบบฉบับของนักกีฬาฟุตบอล ตรงกันข้ามกับนักกีฬาหญิงไม่ได้สนใจเรื่องสมรรถภาพร่างกายหรือเรื่องของชัยชนะมากไปกว่าเรื่องของการมีเพื่อนในทีม

ไวท์และแซลลี่ (White; & Sally. 1996: 4-18) ได้ศึกษาความเกี่ยวข้องของเพศที่มีผลกระทบต่อทางกีฬาและแรงจูงใจที่ส่งผลถึงเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองในการเล่นกีฬา ซึ่งใช้แบบสอบถามเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองในการเล่นกีฬาในการทดสอบ และอธิบายถึงความแตกต่างของเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองในการเล่นกีฬา (TEOSQ) ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนที่มีความสามารถสูงในการแข่งขัน คือ กลุ่มวิทยาลัย มีเจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเอง กลุ่มอื่นๆ และพบว่าเพศชายมีเจตคติเกี่ยวกับตนเองสูงกว่าเพศหญิง และเพศมีผลต่อระดับความสามารถในการแข่งขัน ซึ่งปรากฏจากคะแนนเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานมีความมั่นคงต่อเจตคติซึ่งมีความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงออกถึงเจตคติสู่ความสำเร็จและเป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬา

เพนการ์ดและคณะ (Pensgad. 1999) ได้ทำการวิจัย เรื่องปัจจัยของแรงจูงใจและการวางแผนการเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาพาราลิมปิก และนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูหนาว ของประเทศนอร์เวย์ โดยทำการเปรียบเทียบในด้านปัจจัยของแรงจูงใจและการวางแผนการเล่นระหว่างนักกีฬาที่ประสบผลสำเร็จ และนักกีฬาพิการ โดยทำการทดสอบกับนักกีฬาของประเทศนอร์เวย์ที่เข้าร่วมการแข่งขัน พาราลิมปิก และกีฬาโอลิมปิกฤดูหนาว จำนวน 30 คน และ 69 คน ตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่าทั้งสองกลุ่มมีการวางแผนการเล่นที่ไม่ต่างกัน แต่ในนักกีฬาที่พิการจะมีความพยายาม อุสาหะที่จะมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จแตกต่างกัน

แจ๊คโกล่า (Jackola. 2002: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจ การออกกำลังกาย เป้าหมายและความสามารถทางการกีฬา ของนักเรียนอันมีผลมาจากการปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียน การวิเคราะห์แรงจูงใจในการออกกำลังกาย การหล่อหลอมตั้งเป้าหมาย และความสามารถทางการกีฬาของนักเรียนที่ได้รับมอบหมายหรือเพิ่มกิจกรรมระหว่างชั้นเรียนพลศึกษา นอกจากนี้ยังมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาและการจัดทำเอกสารสำหรับโปรแกรมที่ใช้ในการทดลอง (Intervention) โดยวิธีการนี้ประกอบด้วยการประชุมครูในแต่ละ

สัปดาห์ กลุ่มทดลองคือ นักเรียนเกรด 9 จำนวน 178 คน สอนโดยครู 4 คน กลุ่มควบคุมมีนักเรียนจำนวน 259 คน สอนโดยครู 5 คน การศึกษานี้เป็นแบบกึ่งทดลองที่กลุ่มตัวอย่างแบบสอบถามที่เป็นภาษาฟินแลนด์เกี่ยวกับแรงจูงใจในการกีฬา แบบสอบถามความสามารถทางการกีฬา (ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแบบสอบถาม PSPP) และแบบสอบถามการรับรู้ความสำเร็จ CFA การวิเคราะห์เชิงยืนยัน ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามพบว่าแบบสอบถามทั้ง 3 แบบเชื่อถือได้

ซัลกูเอโรและคณะ (Salguero; et al. 2004: 249) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม และการรับรู้ความสามารถทางกายของนักกีฬาวัยน้ำชาย สเปนจำนวน 428 คน ประกอบด้วย นักกีฬาชาย 204 คน และนักกีฬาหญิง 224 คน อายุระหว่าง 8-22 ปี แบ่งการรับรู้ความสามารถของนักกีฬาชายออกเป็น 3 ระดับ ต่ำ กลาง และสูง โดยใช้แบบทดสอบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม (The Participation Motivation Inventory; PMI) มีจำนวนข้อคำถามที่เป็นเหตุผลสำหรับการเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 32 ข้อ แต่ละข้อให้คะแนนแบบประเมินค่า 3 ระดับ 3 เท่ากับสำคัญ 2 เท่ากับมีความสำคัญบ้าง 1 เท่ากับไม่สำคัญ โดยแบบสอบถามนี้ถูกแบ่งออกเป็น 7 ด้าน คือ ด้านสุขภาพ ด้านความสนุกและสัมพันธภาพ ด้านการแข่งขันหรือทักษะ ด้านบุคคลอื่นๆ ที่มีความสำคัญกับตัวเอง ด้านเข้าการร่วมเป็นสมาชิก ด้านสถานภาพ ด้านการปลดปล่อยพลังงาน และแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางกาย (The Perceived Physical Ability Scale: PPA) จำนวน 10 ข้อ มี 6 ระดับ คือเห็นด้วยมากที่สุด จนถึงไม่เห็นด้วยมากที่สุด ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านการแข่งขันหรือทักษะมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยของ PPA สูงกว่ากลุ่มที่อยู่ระดับกลาง และระดับต่ำทุกด้านของแรงจูงใจ และพบความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการรับรู้ความสามารถทางกายของนักกีฬา 6 ด้าน ยกเว้นความสนุก หรือด้านสัมพันธภาพ แรงจูงใจระหว่างชายกับหญิงมีความแตกต่างในด้านเพื่อความสนุกสนานหรือสัมพันธภาพ ด้านบุคคลอื่นๆ ที่มีความสำคัญกับตัวเองและด้านสถานภาพ

เจนนิเฟอร์ (Jennifer. 2005: 839) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในระหว่างนักกีฬาระดับเยาวชน 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า สำหรับตัวบุคคลแล้ว เพื่อที่จะเรียนรู้และปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวใหม่ ซึ่งคาดหวังไว้ว่า พวกเขาจะไม่เพียงแต่บรรลุระดับความเข้าใจเฉพาะด้าน เช่นกระบวนการรับรู้ แต่พวกเขาจะยังต้องทะนุบำรุง รักษาระดับของความสนใจหรือความกระตือรือร้น สิ่งต่อไปนี้ก็คือ การเปรียบเทียบที่ได้รับการออกแบบมาเพื่อประมวลผลการกระทำของคำสั่งในเรื่องแรงจูงใจภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษานี้ได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลอันดับรองลงมาเพื่อกำหนดว่าแรงจูงใจภายใน ที่ได้จากแบบทดสอบที่มีพื้นฐานทางด้านทัศนคตินั้นแตกต่างกันในกลุ่มของผู้เล่นออกกีฬาน้อยที่ได้รับการฝึกสอนถึงเรื่องมโนคติ (ความคิด) และยอมให้มีการตรวจเช็คร่างกาย กับกลุ่มของผู้เล่นกีฬาสมาคมออกกีฬาไม่อนุญาตให้มีการตรวจเช็คร่างกายหรือไม่ แม้ผลลัพธ์ต่างๆ ได้บ่งชี้ว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในส่วนแรงจูงใจภายในระหว่างสองกลุ่มดังกล่าว นักวิจัยได้แนะนำว่า การศึกษาวิจัยต่างๆ ในอนาคตควร

จะพิจารณานันทีกต่างๆ มากมาย และมีอิทธิพลต่างๆ ที่มีให้บางอย่างก็รวมถึงพลังของทีม ตารางการเล่นและการฝึกซ้อมจำนวนของเวลาที่ใช้เล่น วิธีการสั่งเช่นเดียวกับโครงสร้างต่างๆ ทางจิตวิทยา เช่น ความคิดที่จะสะท้อนตนเอง การบรรลุนิติภาวะ ด้านการรับรู้ อายุ เรื่องราวต่างๆ ทางสังคม

11.2 งานวิจัยในประเทศ

ภานุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี (2547: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา และเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬานักเรียน สำนักพัฒนาการกีฬา และนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประจำปี 2546 จำนวน 12 ทีม กลุ่มตัวอย่างจำนวน 216 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และเก็บข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที่ สถิติเอฟ ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี มีแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.22
2. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างตัวจริงกับตัวสำรองไม่แตกต่างกัน
3. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีเป้าหมายในการแข่งขันต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5
4. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

พีระเจต รั้วทอง (2536: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา และเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีม ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 และเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมในการแข่งขันครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาจำนวน 800 คน แยกเป็นประเภทบุคคล 400 คน ประเภททีม 400 คน และในจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จ จำนวน 256 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบวัดแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของไวส์ที่มีการแปลเป็นภาษาไทย และหาค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.73 นำข้อเสนอนี้ที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า “ที” ผลการศึกษาพบว่า

1. นักกีฬาประเภทบุคคล และประเภททีมเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก
2. นักกีฬาประเภทบุคคล และประเภททีมเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.5
3. นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคล และประเภททีม มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก
4. แรงจูงใจของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคล และประเภททีม ในการแข่งขันครั้งนี้มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

เฉลิมรัฐ ทองศิริณรัตน์ (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑาของเยาวชนในจังหวัดลำปาง ปี พ.ศ.2551 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑาของเยาวชนในจังหวัดลำปาง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนจังหวัดลำปาง ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 252 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑา แล้วนำผลที่ได้มาหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจของเยาวชนชายและเยาวชนหญิงโดยใช้สถิติที (T-test) เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจของนักกรีฑาเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 1 เขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 2 เขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3 โดยใช้ค่าสถิติเอฟ (F-test) วิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ตามวิธีของแอลเอสดี (LSD) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจภายในของนักกรีฑาเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดลำปาง มีค่าความถี่ระดับมากที่สุด ในเรื่องของความภาคภูมิใจ ที่ได้เป็นนักกรีฑาของจังหวัด เพื่อให้มองเป็นที่น่าดึงดูดใจ โดดเด่นในสังคม รู้สึกในคุณค่าของตัวเองและเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 47.6, 39.7 และ 39.7 ตามลำดับ และระดับแรงจูงใจภายในที่มีค่าความถี่ระดับน้อยที่สุดในเรื่องความต้องการสู้กับความยากลำบากเกี่ยวกับเกียรติยศและชื่อเสียง คิดเป็นร้อยละ 25
2. แรงจูงใจภายนอกของนักกรีฑาเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดลำปาง มีค่าความถี่ในระดับมากที่สุด ในเรื่องความภาคภูมิใจที่มีการจัดการแข่งขัน โดยมีรางวัลเป็นตัวกระตุ้น นักกรีฑาเยาวชนที่มีชื่อเสียงทุกระดับ จะได้รับการยกย่องชมเชย คิดเป็นร้อยละ 36.5 และ 28.2 ตามลำดับ และระดับแรงจูงใจภายในที่มีค่าความถี่ในระดับน้อยที่สุดในเรื่องการลงทุนกล่าวตักเตือนในนักกรีฑาเยาวชนที่ขาดวินัย คิดเป็นร้อยละ 15.9
3. ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาชายและนักกีฬาหญิงไม่แตกต่างกัน
4. ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 1 เขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 2 และเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.1 ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 1 และเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 2 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 1 และเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 2 และเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธนศ สัมชักร (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักกีฬาในสังกัดชมรมกีฬาเปตองต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน แยกเป็น นักกีฬายชายจำนวน 200 คน และนักกีฬาหญิงจำนวน 200 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งเขต (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้พัฒนาจาก แบบสอบถามอิทธิพล ของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษาของ คุณัตว์ พิรพรชัยกุล (2549: 71) มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .88 วิเคราะห์ ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบ สมมุติฐานโดยใช้สถิติ (t-test Independent) ผลการวิจัยพบว่า

1.แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2.เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

2.1 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรม กีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 พบว่า นักกีฬายชาย และนักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจ ในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ไม่แตกต่างกัน

2.2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรม กีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 พบว่า นักกีฬาเยาวชนและนักกีฬาระดับ ประชาชน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประวีณ สุทธิสง่า (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา ซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 กลุ่มตัวอย่างคือ นักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 จำนวน 103 คน นักกีฬายชาย 68 คน นักกีฬาหญิง 35 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย สถิติที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที่ (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขต การศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ด้านแรงจูงใจภายใน และภายนอก มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลไม่แตกต่างกัน

3. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ระหว่างนักกีฬาซอฟท์บอลที่มีประสบการณ์การเล่นน้อยกว่า 1 ปี และนักกีฬาซอฟท์บอลที่มีประสบการณ์การเล่นมากกว่า 1 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลไม่แตกต่างกัน

ประเวศ สันติภาพ (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553 ในด้านแรงจูงใจภายในและภายนอกจำนวน กลุ่มตัวอย่างคือ นักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553 ทั้งหมด 12 ทีม ทีมละ 12 คน รวมจำนวน 144 คน แต่ผู้วิจัยสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 76.39 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่พัฒนามาจากแบบสอบถาม ของ คุณันต์ พิรพรชัยกุล (2549: 1) เป็นแบบสอบถามเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิง โดยรวมมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 40.06 และมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 35.03

2. แรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นรักบี้ฟุตบอลน้อยกว่า 2 ปี โดยรวมมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.02 และมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 34.81 และนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่มีประสบการณ์เล่นมากกว่า 2 ปีขึ้นไป โดยรวมมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.57 และมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.48

อนุศักดิ์ สุขคง (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันไทยแลนด์ฟุตซอลลีก 2009 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตซอลของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันไทยแลนด์ฟุตซอลลีก 2009 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาฟุตซอลที่เข้าร่วมการแข่งขันไทยแลนด์ฟุตซอลลีก 2009 จำนวน 248 คน ซึ่งได้มาจากการเจาะจงเลือก (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

นักกีฬาฟุตซอลมีแรงจูงใจในการเล่นฟุตซอล ด้านความรักความถนัดและความสนใจและด้านสุขภาพอนามัย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 3.29 และ 3.36 ตามลำดับ

และด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.23, 3.08 และ 3.12 ตามลำดับ

นักกีฬาฟุตบอลที่มีประสบการณ์ในการเล่นฟุตบอลต่ำกว่า 3 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านสุขภาพอนามัย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 3.25 และ 3.28 ตามลำดับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง และโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตด้านความรักและความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.00, 3.18 และ 3.15 ตามลำดับ

นักกีฬาฟุตบอลที่มีประสบการณ์ในการเล่นฟุตบอล 3-5 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านสุขภาพอนามัย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 3.25 และ 3.37 ตามลำดับ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.21, 3.03 และ 3.06 ตามลำดับ

นักกีฬาฟุตบอลที่มีประสบการณ์ในการเล่นฟุตบอล มากกว่า 5 ปี ขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านสุขภาพอนามัยโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 3.25, 3.37 และ 3.39 ตามลำดับ และด้านเกียรติยศชื่อเสียงและโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.14 และ 3.16 ตามลำดับ

ชาวงษ์ เมธีธรรมวัฒน์ (2551: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอล และเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 (พ.ศ. 2549) จังหวัดสุพรรณบุรี ที่สังกัดทีมจังหวัดต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 จำนวน 154 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .89 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ (frequency) ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe posthoc comparison)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 (พ.ศ. 2549) จังหวัดสุพรรณบุรี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอล ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาซอฟท์บอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 (พ.ศ. 2549) จังหวัดสุพรรณบุรี นักกีฬาซอฟท์บอลที่สังกัดทีมต่างจังหวัดกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอล ในภาพรวมด้าน

ความสนใจ ด้านความเชี่ยวชาญ และด้านเกณฑ์บรรทัดฐานไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านความท้าทาย และด้านความคิดในการตัดสินใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศรัณย์ สุวรรณษา (2552: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายการศึกษา และเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำนวน 86 คน เป็นนักกีฬาชายจำนวน 38 คน นักกีฬาหญิงจำนวน 48 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าเชื่อมั่นเท่ากับ .90 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) ทดสอบค่าเอฟ (F-test) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีเชฟเฟ (Scheffe) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายใน และภายนอก มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

2.1 เปรียบเทียบระหว่างเพศ นักกีฬายิมนาสติกที่เพศต่างกัน พบว่ามีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติก ด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 เปรียบเทียบระหว่างอายุ นักกีฬายิมนาสติกที่อายุต่างกัน พบว่ามีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติก ด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากทฤษฎีและหลักการรวมทั้งผลวิจัยที่ได้เสนอนี้ จะเห็นว่า แรงจูงใจมีส่วนสำคัญในการสร้างความสำเร็จและพัฒนาบุคคลสามารถช่วยให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่เป็นพฤติกรรมพึงประสงค์ สามารถปรับปรุงตนเอง เข้าใจตนเอง ยอมรับและตระหนักในความสามารถของตนเอง ดังนั้นจึงสามารถนำแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ดังกล่าว มาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักเรียนระดับมัธยมได้เป็นอย่างดี โดยนำมาวิเคราะห์ปัจจัยแรงจูงใจที่เป็นแรงผลักดันให้นักเรียนระดับมัธยมเข้ามาร่วมเล่นกีฬาฟุตบอลอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนการพัฒนาความสามารถทางการเล่นกีฬาฟุตบอล และวิธีการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนหันมาสนใจการเล่นกีฬาฟุตบอลกันมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลดีต่อสังคมโดยรวมของประเทศต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 จำนวน 19 ทีม รวมทั้งสิ้น 445 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 จากการประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ เครจซี่และมอร์แกน (Krejcie; & Morgan) (บุญส่ง โกสะ. 2542: 172) ที่ประชากร 460 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นรวม 210 คน แต่ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 285 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นอย่างไม่เป็นสัดส่วน (Non-proportional Stratified Random Sampling) ดังตาราง 2

ตาราง 2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ	ชื่อโรงเรียน	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
		ม.ต้น	ม.ปลาย	ม.ต้น	ม.ปลาย
1	สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน	25	25	15	15
2	สาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา	25	25	15	15
3	สาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยา เขตกำแพงแสน ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา	25	21	15	15
4	สาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น	25	22	15	15
5	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม	22	25	15	15
6	สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)	25	24	15	15
7	สาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)	25	20	15	15
8	สาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง	25	25	15	15
9	สาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร	23	20	15	15
10	สาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่	-	18	-	15
รวม		220	225	135	150

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ระดับการศึกษา จำแนกเป็น 2 ระดับ
 - 1.1 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
 - 1.2 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 จำแนกเป็น
 - 2.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)
 - 2.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

2. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ สามารถวัดได้ 2 ด้าน คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มี 18 ข้อ
2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มี 12 ข้อ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล มีลักษณะปลายเปิด (Open –Ended)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าวิจัยต่างๆ ที่เป็นแรงจูงใจ โดยศึกษาจากตำรา เอกสาร งานวิจัย ที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ และศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา และผู้เชี่ยวชาญทางด้านพลศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจากนักกีฬาฟุตบอลและผู้ฝึกฟุตบอล

3. นำข้อมูลจากการศึกษามาวิเคราะห์ตามทฤษฎีแรงจูงใจ จากนั้นนำมาสร้างแบบสอบถาม โดยแยกลักษณะของแรงจูงใจเป็น 2 ด้าน ดังนี้

3.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

3.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

4. นำแบบสอบถามไปปรึกษากับประธานและกรรมการควบคุมปริญาณิพนธ์ ตรวจสอบและนำมาปรับปรุงแก้ไข

5. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา

6. นำแบบสอบถามจากการตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้ (Try Out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของคอนนาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น .91

7. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาต ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถิตสามัคคี ครั้งที่ 37 เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
3. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้อง แล้วนำไปดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยดำเนินการ ดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 เรื่องข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่หาค่าร้อยละ
2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลที่ได้นำเสนอในรูปตารางและความเรียง มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยมีระดับแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถิตสามัคคี ครั้งที่ 37 มีค่าคะแนนดังนี้

มากที่สุด	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของแรงจูงใจ โดยแปลความหมายเปรียบเทียบเกณฑ์ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2550: 69) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	แปลความหมาย
4.50 – 5.00	มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก
2.50 – 3.49	มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	มีแรงจูงใจอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	มีแรงจูงใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยคะแนนในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 ระหว่างมัธยมศึกษาตอนต้นกับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการทดสอบค่าที (t-test Independent)

4. นำผลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามตอนที่ 3 เรื่องความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม มาวิเคราะห์สรุปเป็นความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ อักษรย่อ ที่ใช้ในการแปลความหมายและการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำเสนอผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
f	แทน	จำนวนความถี่
%	แทน	จำนวนร้อยละ
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t-distribution)
p	แทน	ความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
2. วิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาสาริตสามัคคี ครั้งที่ 37 โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับของแรงจูงใจ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียงทั้งโดยรวม และจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอล ระหว่างนักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กับนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้สถิติที (t – test Independent)
4. สำหรับข้อมูลตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่นๆ ที่ทำให้เล่นกีฬาฟุตบอล มาวิเคราะห์สรุปเป็นความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แสดงดังตาราง 3

ตาราง 3 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการศึกษา	f	%
มัธยมศึกษาตอนต้น	135	47.37
มัธยมศึกษาตอนปลาย	150	52.63
รวม	285	100.00

จากตาราง 3 แสดงว่า นักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 285 คน เป็นนักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 47.37 และนักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 52.63

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับของแรงจูงใจ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ทั้งโดยรวมและจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา แสดงดังตาราง 4 - ตาราง 9

ตาราง 4 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีตสามัคคี ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายใน (n = 285)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ได้ออกกำลังกายด้วยกีฬาฟุตบอล	4.64	0.60	มากที่สุด
2. รู้สึกมีความสุขที่ได้เล่นฟุตบอล	4.62	0.69	มากที่สุด
3. รักและสนใจในกีฬาฟุตบอล	4.52	0.63	มากที่สุด
4. เป็นกีฬาที่เล่นเป็นประจำ	4.43	0.76	มาก
5. ต้องการรักษาสภาพให้แข็งแรงอยู่เสมอ	4.43	0.70	มาก
6. ต้องการเรียนรู้ทักษะฟุตบอลใหม่ๆ	4.43	0.67	มาก
7. ได้มีโอกาสสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน	4.42	0.74	มาก
8. ชอบชมการแข่งขันฟุตบอล	4.38	0.82	มาก
9. ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน	4.34	0.72	มาก
10. ต้องการเป็นตัวแทนนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียน	4.32	0.83	มาก
11. ชอบกีฬาที่เล่นเป็นทีม	4.32	0.68	มาก
12. ได้เรียนรู้ทักษะฟุตบอลอย่างถูกวิธี	4.31	0.64	มาก
13. ได้ผ่อนคลายความเครียดจากการเรียน	4.27	0.80	มาก
14. ต้องการประสบความสำเร็จในการเล่นฟุตบอล	4.18	0.93	มาก
15. มีความสามารถในการเล่นฟุตบอลได้ดีกว่ากีฬาสชนิดอื่น	4.16	0.76	มาก
16. ชอบความตื่นเต้นในการแข่งขัน	4.15	0.81	มาก
17. ต้องการมีบุคลิกภาพที่ดี	4.12	0.90	มาก
18. การเล่นฟุตบอลทำให้รู้สึกว่าตนเองมีความสำคัญ	4.02	0.86	มาก
รวม	4.34	0.39	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่า นักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีตสามัคคี ครั้งที่ 37 โดยรวมมีแรงจูงใจภายในในการเล่นฟุตบอลอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.39

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจภายใน 3 อันดับแรก คือ

1. ได้ออกกำลังกายด้วยกีฬาฟุตบอล มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.64, S.D. = 0.60)
2. รู้สึกมีความสุขที่ได้เล่นฟุตบอล มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.62, S.D. = 0.69)

3. รักและสนใจในกีฬาฟุตบอล มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.63)

ตาราง 5 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาริตสามัคคี ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายนอก (n = 285)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ได้ฝึกความสามัคคีในการเล่นฟุตบอลเป็นทีม	4.40	0.72	มาก
2. ชื่นชอบบุคลิกลักษณะของนักฟุตบอลที่มีชื่อเสียง	4.34	0.77	มาก
3. มีความมุ่งมั่นเมื่อเจอคู่แข่งที่เก่งกว่า	4.27	0.78	มาก
4. ได้พบปะผู้คนในสังคมมากขึ้น	4.14	0.87	มาก
5. การเล่นฟุตบอลทำให้มีแรงบันดาลใจ	4.07	0.82	มาก
6. มีโอกาสได้ท่องเที่ยวพร้อมๆ กับการไปแข่งขัน	3.95	0.94	มาก
7. ได้รับคำแนะนำจากครูพลศึกษา	3.89	1.00	มาก
8. มีโอกาสศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น	3.78	0.96	มาก
9. ได้รับชุดกีฬา และชุดวอร์ม	3.70	1.20	มาก
10. ต้องการได้รับคำยกย่องชมเชย	3.59	1.02	มาก
11. ต้องการเป็นนักฟุตบอลอาชีพในอนาคต	3.49	1.22	ปานกลาง
12. ได้รับเงินรางวัล	3.22	1.15	ปานกลาง
รวม	3.90	0.49	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า นักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาริตสามัคคี ครั้งที่ 37 โดยรวมมีแรงจูงใจภายนอกในการเล่นฟุตบอลอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจภายนอก 3 อันดับแรก คือ

1. ได้ฝึกความสามัคคีในการเล่นฟุตบอลเป็นทีม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.40$, S.D.=0.72)

2. ชื่นชอบบุคลิกลักษณะของนักฟุตบอลที่มีชื่อเสียง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.34$, S.D. = 0.77)

3. มีความมุ่งมั่นเมื่อเจอคู่แข่งที่เก่งกว่า มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.78)

ตาราง 6 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 (n = 285)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. แรงจูงใจภายใน	4.34	0.39	มาก
2. แรงจูงใจภายนอก	3.90	0.49	มาก
รวม	4.12	0.41	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.41

ตาราง 7 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีตสามัคคี ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามระดับการศึกษา

รายการ	ม.ต้น (n = 135)			ม.ปลาย (n = 150)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ได้ออกกำลังกายด้วยกีฬาฟุตบอล	4.67	0.57	มากที่สุด	4.61	0.62	มากที่สุด
2. รู้สึกมีความสุขที่ได้เล่นฟุตบอล	4.56	0.72	มากที่สุด	4.67	0.66	มากที่สุด
3. รักและสนใจในกีฬาฟุตบอล	4.47	0.64	มาก	4.56	0.61	มากที่สุด
4. เป็นกีฬาที่เล่นเป็นประจำ	4.43	0.72	มาก	4.43	0.79	มาก
5. ต้องการรักษาสุขภาพให้แข็งแรงอยู่เสมอ	4.42	0.72	มาก	4.43	0.69	มาก
6. ต้องการเรียนรู้ทักษะฟุตบอลใหม่ๆ	4.47	0.67	มาก	4.39	0.67	มาก
7. ได้มีโอกาสสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน	4.43	0.76	มาก	4.42	0.73	มาก
8. ชอบชมการแข่งขันฟุตบอล	4.39	0.79	มาก	4.37	0.84	มาก
9. ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน	4.34	0.72	มาก	4.33	0.71	มาก
10. ต้องการเป็นตัวแทนนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียน	4.30	0.86	มาก	4.35	0.79	มาก
11. ชอบกีฬาที่เล่นเป็นทีม	4.26	0.72	มาก	4.38	0.64	มาก
12. ได้เรียนรู้ทักษะฟุตบอลอย่างถูกวิธี	4.36	0.62	มาก	4.27	0.65	มาก
13. ได้ผ่อนคลายความเครียดจากการเรียน	4.36	0.70	มาก	4.20	0.87	มาก
14. ต้องการประสบความสำเร็จในการเล่นฟุตบอล	4.19	0.95	มาก	4.17	0.91	มาก
15. มีความสามารถในการเล่นฟุตบอลได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น	4.10	0.78	มาก	4.22	0.74	มาก
16. ชอบความตื่นเต้นในการแข่งขัน	4.14	0.82	มาก	4.15	0.80	มาก
17. ต้องการมีบุคลิกภาพที่ดี	4.13	0.86	มาก	4.12	0.94	มาก
18. การเล่นฟุตบอลทำให้รู้สึกว่าตนเองมีความสำคัญ	3.88	0.86	มาก	4.15	0.84	มาก
รวม	4.33	0.38	มาก	4.35	0.41	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่า แรงจูงใจภายในในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีตสามัคคี ครั้งที่ 37 นักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.38) และนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = 0.41) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจของนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายอยู่ในระดับมากที่สุด 2 ข้อ คือ ได้ออกกำลังกายด้วยกีฬาฟุตบอล ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.57 และ $\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.62 ตามลำดับ) และรู้สึกมีความสุขที่ได้เล่นฟุตบอล ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.72 และ $\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.66 ตามลำดับ) แต่ในข้อรักและสนใจในกีฬาฟุตบอล นักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.47$,

S.D. = 0.64) ส่วนนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.61)

ตาราง 8 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาริตสามัคคี ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามระดับการศึกษา

รายการ	ม.ต้น (n = 135)			ม.ปลาย (n = 150)		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ได้ฝึกความสามัคคีในการเล่นฟุตบอลเป็นทีม	4.36	0.77	มาก	4.43	0.67	มาก
2. ชื่นชอบบุคลิกลักษณะของนักฟุตบอลที่มีชื่อเสียง	4.36	0.75	มาก	4.31	0.80	มาก
3. มีความมุ่งมั่นเมื่อเจอคู่แข่งที่เก่งกว่า	4.21	0.84	มาก	4.32	0.73	มาก
4. ได้พบปะผู้คนในสังคมมากขึ้น	4.16	0.83	มาก	4.12	0.90	มาก
5. การเล่นฟุตบอลทำให้มีแรงบันดาลใจ	4.06	0.84	มาก	4.09	0.80	มาก
6. มีโอกาสได้ท่องเที่ยวพร้อมๆ กับการไปแข่งขัน	3.87	0.97	มาก	4.02	0.92	มาก
7. ได้รับคำแนะนำจากครูพลศึกษา	3.92	0.99	มาก	3.86	1.00	มาก
8. มีโอกาสศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น	3.72	0.97	มาก	3.83	0.96	มาก
9. ได้รับชุดกีฬา และชุดวอร์ม	3.80	1.14	มาก	3.61	1.26	มาก
10. ต้องการได้รับค่ายกย่องชมเชย	3.47	1.02	ปานกลาง	3.70	1.00	มาก
11. ต้องการเป็นนักฟุตบอลอาชีพในอนาคต	3.39	1.25	ปานกลาง	3.59	1.19	มาก
12. ได้รับเงินรางวัล	3.19	1.09	ปานกลาง	3.26	1.21	ปานกลาง
รวม	3.87	0.50	มาก	3.93	0.49	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่า แรงจูงใจภายนอกในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาริตสามัคคี ครั้งที่ 37 นักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.50) และนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจของนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายอยู่ในระดับปานกลาง 1 ข้อ คือ ได้รับเงินรางวัล ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = 1.09 และ $\bar{X} = 3.26$, S.D. = 1.21 ตามลำดับ) แต่ในข้อต้องการได้รับค่ายกย่องชมเชย และต้องการเป็นนักฟุตบอลอาชีพในอนาคต นักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีแรงจูงใจอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 1.02 และ $\bar{X} = 3.39$, S.D. = 1.25 ตามลำดับ) ส่วนนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$, S.D. = 1.00 และ $\bar{X} = 3.59$, S.D. = 1.19 ตามลำดับ)

ตาราง 9 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 ระหว่างนักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับนักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

รายการ	ม.ต้น (n = 135)		ม.ปลาย (n = 150)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
แรงจูงใจภายใน	4.33	0.38	4.35	0.41	0.39	.695
แรงจูงใจภายนอก	3.87	0.50	3.93	0.49	0.92	.356
รวม	4.10	0.40	4.14	0.41	0.75	.453

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 ระหว่างนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เหตุผลอื่นๆ ที่เป็นแรงจูงใจที่ทำให้นักเรียนเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37

1. ชื่นชอบ ชอบเล่น ชอบการแข่งขัน มีใจรักและสนใจ
2. มีนักฟุตบอลที่ชื่นชอบ มีญาติพี่น้อง และผู้ใกล้ชิดให้การสนับสนุน ทำให้เกิดแรงบันดาลใจ เชื่อมั่นในตนเอง และต้องการพัฒนาตนเอง
3. ได้รับการชื่นชม และได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น ได้สร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน เป็นที่รู้จักของสังคม รู้จักผู้คน มีเพื่อนเพิ่มมากขึ้น
4. ทำให้มีสมาธิขึ้น ใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ ห่างไกลจากอบายมุข และทำให้พ่อแม่เกิดความภาคภูมิใจ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจของนักฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 โดยแบ่งตามระดับการศึกษา

สมมติฐานในการวิจัย

นักฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 ที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 จากการประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie; & Morgan) (บุญส่ง โกสะ. 2542: 172) ที่ประชากร 460 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นรวม 210 คน แต่ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 285 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นอย่างไม่เป็นสัดส่วน(Non-proportional Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ สามารถวัดได้ 2 ด้าน คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มี 18 ข้อ

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มี 12 ข้อ

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยมีระดับแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของ นักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 มีค่าคะแนน ดังนี้

มากที่สุด	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของแรงจูงใจ โดยแปลความหมายเปรียบเทียบเกณฑ์ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2550: 69) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	แปลความหมาย
4.50 – 5.00	มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก
2.50 – 3.49	มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	มีแรงจูงใจอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	มีแรงจูงใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ มีลักษณะปลายเปิด (Open-Ended Questionnaires) ที่ทำให้เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลกีฬาสาธิตสามัคคี

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือไปยัง ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลกีฬาสาธิตสามัคคี
2. นำแบบสอบถามไปสอบถามนักกีฬาฟุตบอลโรงเรียนสาธิตที่เข้าร่วมการแข่งขัน โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมด้วยตนเอง
3. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา ทำการตรวจสอบและทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

วิธีจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 ทั้ง 2 ด้าน คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 จำแนกตามระดับการศึกษา โดยทดสอบค่าที (t-test Independent)
4. นำแบบสอบถามตอนที่ 3 มาสรุปและนำเสนอแบบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 ทั้งหมด 285 คน แยกเป็นนักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 47.37 และนักกีฬาฟุตบอลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 52.63
2. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 พิจารณาเป็นแรงจูงใจภายใน และภายนอก ได้ดังนี้
 - 2.1 แรงจูงใจภายในในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 โดยรวม มีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.39
 - 2.2 แรงจูงใจภายนอกในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 โดยรวม มีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49
3. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 พิจารณาเป็นระดับการศึกษาแยกเป็นรายด้าน คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) โดยรวมของนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.38 และโดยรวมนักกีฬาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.41 และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)) โดยรวมของนักกีฬาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 และโดยรวมนักกีฬาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49

4. ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 นักกีฬาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับนักกีฬาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่แตกต่างกัน

5. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เหตุผลอื่นๆ ที่เป็นแรงจูงใจที่ให้นักเรียนเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37

5.1 ชื่นชอบ ชอบเล่น ชอบการแข่งขัน มีใจรักและสนใจ

5.2 มีนักฟุตบอลที่ชื่นชอบ มีญาติพี่น้อง และผู้ใกล้ชิดให้การสนับสนุน ทำให้เกิดแรงบันดาลใจ เชื่อมมั่นในตนเอง และต้องการพัฒนาตนเอง

5.3 ได้รับการชื่นชมและได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น ได้สร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน เป็นที่รู้จักของสังคม รู้จักผู้คน มีเพื่อนเพิ่มมากขึ้น

5.4 ทำให้มีสมาธิดีขึ้น ใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ ห่างไกลจากอบายมุข และทำให้พ่อแม่เกิดความภาคภูมิใจ

อภิปรายผล

จากการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37 ในด้านแรงจูงใจภายในโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า แรงจูงใจภายในที่มีมากที่สุด ได้แก่ ได้ออกกำลังกายด้วยกีฬาฟุตบอล จากผลวิจัยที่เกี่ยวข้องได้พบว่า กีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่เล่นแล้วเป็นการเสริมสร้างสุขภาพอนามัย และการออกกำลังกาย จากการเคลื่อนไหวของร่างกายอยู่ตลอดเวลา รูปแบบการเล่น การออกกำลังกายของร่างกายทุกส่วน ทำให้เกิดความความแข็งแรงทางด้านสมรรถภาพทางร่างกาย นั้นแสดงว่า นักกีฬาฟุตบอลเห็นความสำคัญในการดูแลรักษาสุขภาพให้มีความสมบูรณ์แข็งแรงอยู่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับ ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532: 50-51) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจทางด้านร่างกายเป็นแรงจูงใจที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งเกิดจากความต้องการทางด้านร่างกายและมีความจำเป็นยิ่งในการดำรงชีวิต ได้แก่ ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ การหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด

หรือความรู้สึกร่อนหล่น ยังมีแรงจูงใจภายในมากที่สอดคล้องข้อหนึ่งคือ มีความสุขที่ได้เล่นฟุตบอล การเล่นกีฬาของนักกีฬาไม่ว่าจะเป็นกีฬานิติใด ๆ ก็ตาม นักกีฬาค้นนั้นต้องมีความสุข ความรัก และความสนใจในชนิดกีฬานั้นๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เทเวศร์ พิริยะพณท์ (2529: 147) กล่าวว่า ต้องคำนึงถึงแรงจูงใจ เพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ดีขึ้นนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งมีผลให้นักกีฬาค้นนั้นๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันและมุ่งมั่นในการฝึกซ้อม และยังสอดคล้องกับ เทย์เลอร์และลูธัน (สมบัติ กาญจนกิจ และ สมหญิง จันทุไทย. 2542; อ้างอิงจาก Taylor; & Luthan. 1959.) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากแรงกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง โดยไม่มีผลจากสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้องในการเล่น เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง แรงจูงใจภายในมีความสำคัญและมีค่ามากสำหรับนักกีฬาแต่ละคนที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมหรือเล่นกีฬา

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีตสามัคคี ครั้งที่ 37 ในด้านแรงจูงใจภายนอกโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายนอกที่มีมาก ได้แก่ ได้ฝึกความสามัคคีในการเล่นฟุตบอลเป็นทีม และชื่นชอบบุคลิกลักษณะของนักฟุตบอลที่มีชื่อเสียงในการเล่นกีฬาเป็นทีมแบบกีฬาฟุตบอลจำเป็นจะต้องมีการพบปะพูดคุยกันภายในทีม ต้องการมีเพื่อน และยังต้องการเป็นที่ยอมรับของสังคม และยังมีความชื่นชมนักกีฬาฟุตบอลที่มีชื่อเสียง โดยสอดคล้องกับ กรมพลศึกษา (2527: 65) กล่าวว่า แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ ไม่ใช่ติดตัวมาแต่เกิด เกิดขึ้นเพราะบุคคลได้เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม ดังนั้นพฤติกรรมส่วนใหญ่จึงได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ ตัวบุคคล สถาบัน วัฒนธรรม ค่านิยม ศาสนา เป็นต้น และยังสอดคล้องกับ มาสโลว์ (สรวงศ์ โค้วตระกูล. 2544: 160-161; อ้างอิงจาก Maslow, Abraham. 1970: unpagged) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการโดยอธิบายว่า มนุษย์จะมีความต้องการจากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับที่สูงขึ้น โดยเริ่มจากความต้องการทางด้านสรีระ ความต้องการด้านความปลอดภัยและสวัสดิการ ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ ความต้องการที่จะรู้สึกว่าคุณค่า ความต้องการที่จะรู้จักตนเองอย่างแท้จริง และพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพของตน จากความต้องการที่กล่าวมานั้นจะเห็นได้ว่า ความต้องการขั้นที่หนึ่ง สอง และ สามนั้น จะเกิดขึ้นภายนอกจิตใจ แต่ความต้องการขั้นที่สี่ ห้า ของมาสโลว์นั้น เกิดขึ้นภายในจิตใจ ซึ่งสอดคล้องกับการที่นักกีฬามีแรงจูงใจภายนอก ต้องการได้รับรางวัลหรือชัยชนะจากการแข่งขัน การได้รับการยอมรับจากผู้อื่นในสังคม และการปรารถนาจะได้รับสิ่งตอบแทนหลังจากแสดงพฤติกรรมนั้นออกมาอย่างเต็มที่ เต็มความสามารถ เกิดจากแรงจูงใจภายนอกที่เป็นแรงผลักดันให้เกิดพฤติกรรมตามความต้องการ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยระหว่างแรงจูงใจภายในกับแรงจูงใจภายนอกพบว่า ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจภายในสูงกว่าแรงจูงใจภายนอก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักกีฬาฟุตบอล เล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน มีความพึงพอใจที่ได้เข้าร่วมการแข่งขัน ไม่ได้มุ่งหวังถึงชื่อเสียง เกียรติยศหรือของรางวัลจากการแข่งขัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ กิฟฟุเน (Giffune.1989: 1197-A) ที่พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมของนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วอร์เรน (Warren.1987) ที่พบว่า นักกีฬาที่ต้องการประสบผลสำเร็จจะต้องมีแรงจูงใจภายในเป็นสำคัญ โดยมีความมานะบากบั่นพยายามและตั้งใจจริงในการใช้ความสามารถให้เหมาะสมกับกิจกรรมและให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง แสดงว่า แรงจูงใจภายในเป็นตัวกำหนดทิศทางของพฤติกรรมการแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักกีฬา ที่กล่าวคือ นักกีฬาระดับมัธยมศึกษาเหล่านี้มีเหตุผลของการเข้าร่วมกิจกรรมก็เพราะความสนุกสนาน ความรู้สึกพึงพอใจที่ตนเองได้เรียนรู้ ความสามารถจากการเข้าร่วมแข่งขันและฝึกซ้อมกีฬา ขณะที่ส่วนน้อยจะเข้าร่วมการแข่งขันเพราะแรงจูงใจภายนอก เพื่อมุ่งหวังเงินรางวัล หรือเกียรติยศชื่อเสียง

3. ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 ระหว่างนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กับนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพสิ่งแวดล้อมของนักกีฬาฟุตบอล เช่น สภาพครอบครัว สภาพทางเศรษฐกิจของนักกีฬา การปลูกฝังทัศนคติ ค่านิยมต่างๆ ของโรงเรียน ผู้ฝึกสอน ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่แตกต่างกัน จึงทำให้แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 พบว่า นักกีฬามีแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก ดังนั้น ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ควรให้ความสนใจกับการให้แรงจูงใจภายในแก่นักกีฬาให้มากขึ้น เพื่อให้ นักกีฬาได้มีความรู้สึกภาคภูมิใจในการเป็นนักกีฬา เห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาและเล่นกีฬาเพื่อ กีฬา ด้วยการทำให้นักกีฬามีความสนใจ มีความต้องการและมีทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาฟุตบอล และสร้างเสริมแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลในการเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลระดับประเทศ
2. ควรศึกษาแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลตามความคิดเห็นของผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2530). จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กรมพลศึกษา. (2527). จิตวิทยาการกีฬาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: ธนประดิษฐ์การพิมพ์.
- เฉลิมรัฐ ทองศิริมนรัตน์. (2553). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑาของเยาวชน ในจังหวัดลำปาง พ.ศ. 2551. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชวพงษ์ เมธีธรรมวัฒน์. (2551). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 (พ.ศ. 2549) จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ชาญชัย โพธิ์คลัง. (2532). หลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2550). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถวิล เกื้อกุลวงศ์. (2528). การจูงใจเพื่อผลงาน. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- เทเวศร์ พิริยะพณท์. (2528). เอกสารประกอบการเรียนการสอนนิชาสรีวิทยาของการออกกำลังกาย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- . (2529). หลักการฝึกกีฬาวัยน้ำ. กรุงเทพฯ: สยามบรรณาการพิมพ์.
- ธงชัย เจริญทรัพย์มณี. (2547). เอกสารคำสอนวิชา พล 412 หลักวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธเนศ สังข์คร. (2553). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเบตองของนักกีฬาเบตอง สังกัดชมรมกีฬาเบตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญส่ง โกสะ. (2542). วิจัยทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สำนักส่งเสริมและฝึกอบรม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.
- ประโยค สุทธิสง่า. (2541). แบบทดสอบมาตรฐานทักษะฟุตบอล. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

- ประวีณ สุทธิสง่า. (2553). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประเวศ สันติภาษ. (2553). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- พระราชวรมนี. (2530). ปรินญานิพนธ์การศึกษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: กรมศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ.
- พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). เอกสารประกอบการสอน พล 437 จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พีระเจต รั้วทอง. (2536). แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พ.ศ. 2536. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ภานุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี. (2547). แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มุกดา ศรียงค์ และคณะ. (2542). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). รวบรวมบทความเกี่ยวกับปรัชญา หลักการ วิธีการและการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิกิพีเดีย. (2555). ประวัติกีฬาสาธิตสามัคคี. สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2555, จาก <http://th.wikipedia.org/wiki/สาธิตสามัคคี>
- ศรัณย์ สุวรรณษา. (2552). แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ กาญจนกิจ และ สมหญิง จันทุไทย. (2542). จิตวิทยา แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมาคมฟุตบอลเพชรบุรี. (2555). ประวัติฟุตบอล. สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2555, จาก <http://www.sportphet.com>

- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). *เอกสารประกอบการสอนวิชา พล 411 จิตวิทยาการกีฬา*.
กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2544). *ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์*. กรุงเทพฯ: ถ่ายเอกสาร.
- หลุย จำปาเทศ. (2535). *จิตวิทยาการจูงใจ*. ปทุมธานี : สถาบันการบริหารและจิตวิทยา.
- อนุศักดิ์ สุขง. (2552). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันไทยแลนด์
ฟุตบอลลีก 2009*. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อร่าม ตั้งใจ. (2539). *จิตวิทยาการกีฬา (แรงจูงใจ), การฝึกสมรรถภาพทางกาย*. กรุงเทพฯ:
ไทยมิตรการพิมพ์.
- อารี พันธุ์ณี. (2534). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: ดันอ้อจำกัด.
- . (2538). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- Bird , A. M.; Crip, M. K. (1986). *Psychology and Sport Behavior*. Missouri: The C.V.
Mosby College.
- Giffune, K. M. (1989). *The Participation Motivation of High School Student Athletes*.
Dessertation Abstracts Internattional. 1197-A.
- Glueck, W. F. (1982). *Personal: A Diagnostic Approach*. 3rd ed. Texas: Business
Publication.
- Guilford, John S.; & David E Gray. (1970). *Motivation and Modern Management*. London:
Harper & Row Publishers.
- Hilgard, Ernest R. (1962). *Introduction to Psychology*. New York: Har Court, Brace World.
- Jaakkola, Timo. (2002). *Changs in Students Exercise Motivation, Goal Orientation, and
Sport Competence as a Result of Motivation in School Physical Education Teaching
Practices*. Jyvaskylan Yliopisto (Finland).
- Jennifer Andress. (2005). *A Comparison of Intrinsic Motivation Scores For Two Groups Of
Preadolesent Athletes*. *Dissertation Abstracts*. M.Sc.: Lakehead University.
- Pensgaad, A. M. (1999). *Motivation and Coping Strategies of Norwegian Paralympic and
Olympic Winter Sport Athletes*. *Journal of Adapted Physical Activity Quartrely*, 16,
238-250.

- Salguero; et al. (2004). Relationship Between Perceived Physical Ability and Sport Participation Motivation in Young Competitive Swimmers. *Journal of Sport Medicine and Physical Fitness*. 44(3): 249.
- Vicent J; & Charles. (1997). Motivation for Participation in High School Soccer. *Research Quarterly for Exercise and Sport*. 68 (1): A-109.
- Warren, L.L. (1987, July). A Critical Examination of Published Sport Motivation Research: 1975-1986. *Dissertation Abstracts Internationnal*. 49(7): 1734-A.
- White; & sally, A. (1996, December). The Relationship Between Goal Orientation, Beliefs about the Causes of Sport Success, and Trait Anxiety Among High School, Intercollegiate, and Recreational Sport Participants". *Sport Psychologist*. 10(1): 58-72.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ ดร.พิมพ์า ม่วงศิริธรรม ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์ ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. รองศาสตราจารย์ไพบูรณ์ ศรีชัยสวัสดิ์ ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. อาจารย์ยุทธกร ไพรวงษ์ หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้พลศึกษา
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
(ฝ่ายมัธยม)

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน
กีฬาสานิตสามัคคี ครั้งที่ 37

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 3 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอล

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended)

ข้อมูลที่นักเรียนตอบในแบบสอบถามฉบับนี้จะนำเสนอในภาพรวม เพื่อประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น ซึ่งจะไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อการตอบแบบสอบถามของนักเรียน จึงขอความกรุณาตอบคำถามตามความคิดเห็นที่แท้จริงของนักเรียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยขอขอบคุณนักเรียนทุกคนไว้ ณ ที่นี้

นายธีรภูมิ พรหมจรรย์

นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาพลศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่าน

1. ระดับการศึกษา

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในตารางแล้วพิจารณาแรงจูงใจที่ทำให้ท่านตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลอยู่ในระดับใด ในแต่ละข้อจะมีคำตอบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับแรงจูงใจของท่าน โดยในแต่ละหัวข้อมีความหมายดังนี้

มากที่สุด	หมายถึงว่า	นักเรียนได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึงว่า	นักเรียนได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึงว่า	นักเรียนได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึงว่า	นักเรียนได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึงว่า	นักเรียนได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับน้อยที่สุด

แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล

แรงจูงใจที่ทำให้นักเรียนเล่นฟุตบอล	ระดับของแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ชอบกีฬาที่เล่นเป็นทีม					
2. ได้เรียนรู้ทักษะฟุตบอลอย่างถูกวิธี					
3. มีโอกาสศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น					
4. ได้รับเงินรางวัล					
5. ต้องการประสบความสำเร็จในการเล่นฟุตบอล					
6. ได้รับคำแนะนำจากครูพลศึกษา					
7. ได้พบปะผู้คนในสังคมมากขึ้น					
8. ได้ออกกำลังกายด้วยกีฬาฟุตบอล					
9. ต้องการมีบุคลิกภาพที่ดี					
10. ได้รับชุดกีฬา และชุดวอร์ม					
11. ชอบความตื่นเต้นในการแข่งขัน					
12. ได้ฝึกความสามัคคีในการเล่นฟุตบอลเป็นทีม					
13. มีโอกาสได้ท่องเที่ยวพร้อมๆกับการไปแข่งขัน					
14. ต้องการเรียนรู้ทักษะฟุตบอลใหม่ๆ					
15. ชอบชมการแข่งขันฟุตบอล					

ภาคผนวก ค

การแปลความหมายของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล

การแปลความหมายของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอล

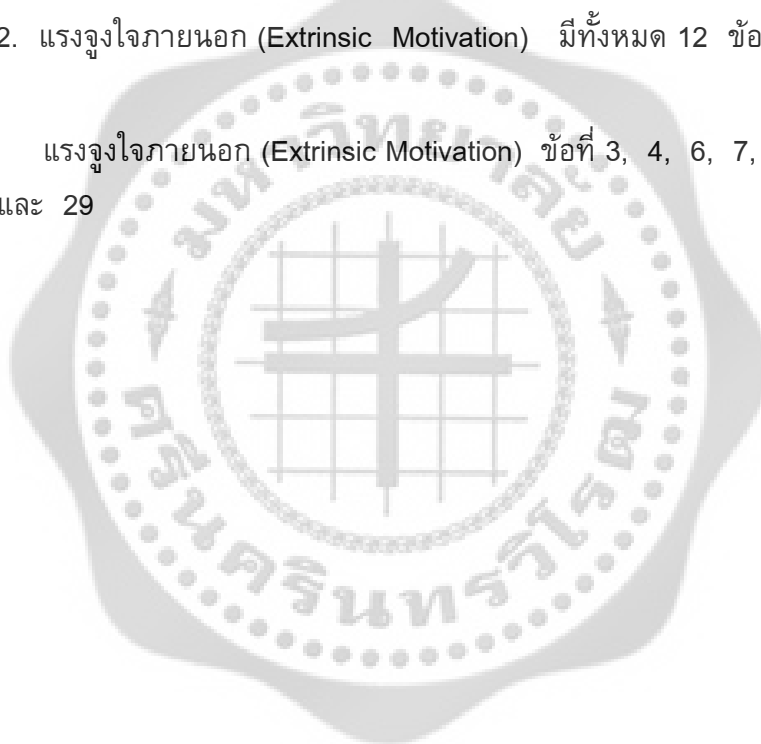
แบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล ประกอบไปด้วย คำถามทั้งหมด 30 ข้อ เป็นคำตอบของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล คำตอบแบบสอบถามมีให้เลือก 1, 2, 3, 4 และ 5 โดยแต่ละข้อคำถามจะแยกออก ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มีทั้งหมด 18 ข้อ และมีรายละเอียดแยกออก ดังนี้

แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ข้อที่ 1, 2, 5, 8, 9, 11, 14, 15, 16, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 25, 28 และ 30

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มีทั้งหมด 12 ข้อ และมีรายละเอียดแยกออก ดังนี้

แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ข้อที่ 3, 4, 6, 7, 10, 12, 13, 17, 24, 26, 27 และ 29

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายธีรภูมิ พรหมจรรย์
วันเดือนปีเกิด	23 สิงหาคม 2528
สถานที่เกิด	อำเภอมหาชนะชัย จังหวัดยโสธร
ที่อยู่ปัจจุบัน	418 หมู่ 8 ตำบลฟ้าหยาด อำเภอมหาชนะชัย จังหวัดยโสธร รหัสไปรษณีย์ 35130

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2535	ประถมศึกษา จากโรงเรียนมหาชนะชัย
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนคำเขื่อนแก้วชนูปถัมภ์
พ.ศ. 2544	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสาริตถมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
พ.ศ. 2547	วิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2556	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ